

รายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์

รูปแบบการเรียนที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร
(The Learning Styles Affecting Learning Achievement of Students
on Rajamangala University of Technology Phra Nakhon)

โดย

วิไลลักษณ์ ตางาม
อุดมวิชัย พลเยี่ยม
วีณา สวงนพงษ์
รพีพรรณ สุฐาปัญญากุล

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

2550

ชื่องานวิจัย : รูปแบบการเรียนที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร
ผู้วิจัย : วิไลลักษณ์ ตางาม อุดมวิรัช พลเยี่ยม วิภา สวงวนพงษ์ รพีพรรณ สุฐาปัญญากุล
พ.ศ. : 2550

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษารูปแบบการเรียนที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยคือ นักศึกษาชั้นปีที่ 4 ภาคปกติ คณะศิลปศาสตร์ คณะบริหารธุรกิจ คณะอุตสาหกรรมสิ่งทอและออกแบบแฟชั่น คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ คณะเทคโนโลยีสื่อสารมวลชน และคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์และการออกแบบ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2550 จำนวน 257 คน เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ โดยละข้อคำถามของรูปแบบการเรียน 6 แบบ ของ Grasha และ Reichman คือ แบบอิสระ แบบพึ่งพา แบบหลีกเลี่ยง แบบร่วมมือ แบบมีส่วนร่วม และแบบแข่งขัน จำนวน 60 ข้อ ซึ่งมีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ 0.85 วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ SPSS for Windows สถิติที่ใช้คือ ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการวิจัยพบว่า

1. นักศึกษามีรูปแบบการเรียนแบบมีส่วนร่วม และแบบร่วมมืออยู่ในระดับสูงรองลงมา คือ แบบอิสระ แบบพึ่งพา แบบหลีกเลี่ยง และแบบแข่งขัน ตามลำดับ
2. รูปแบบการเรียนแบบแข่งขันและแบบมีส่วนร่วมมีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P < .05$) โดยรูปแบบการเรียนแบบแข่งขันมีอิทธิพลเชิงลบ ส่วนรูปแบบการเรียนแบบมีส่วนร่วมมีอิทธิพลเชิงบวกต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
3. สมการพยากรณ์สำหรับการทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ค้นพบจากการศึกษาคือ

$$Y = 2.697 - 0.118 X_1 + 0.158 X_2$$

Research Title : **The Learning Styles Affecting Learning Achievement of Students on Rajamangala University of Technology Phra Nakhon**

Researcher : **Wilailuk Ta – Ngam (M.Ed) Udomwishsha Polyium (M.Sc)**
Weena Sangounpong (M. A.) Rapeephan Suthapannakul (M.Ed)

Year : **2007**

ABSTRACT

The purposes of this research were to study the learning styles affecting learning achievement of students on Rajamangala University of Technology Phra Nakhon

The sample consisted of 257 the fourth year students of the faculty of Liberal Arts Mass Communication Technology Textile Industry and Fashion Design Home Economics Technology and Architecture and Design in the first semester of 2007 academie year , the instrument used for collecting data was the 5 rating scales – questionnaire on learning styles. The questionnaires consisted of 6 learning styles classified by Reichman and Grasha : Independent, Dependent, Avoidance, Collaborative, Participant and Competitive, consisted of 60 items. The reliability was 0.85.

The data were analyzed by using the computer program “SPSS for window”. The statistics analysis includes α - coefficients, percentage, mean, and standard deviation

The results were as follows :

1. Most students occupied collaborative and participant learning styles, then independent, dependent, avoidance and competitive respectively.

2. The competitive and collaborative affecting learning achievement were significantly different at $P < 0.05$. The competitive learning style has the negative affecting towards learning achievement. The Collaborative learning style has the positive affecting towards learning achievement.

3. The equation used for predicting learning achievement is

$$Y = 2.697 - 0.118 X_6 + 0.158 X_5$$

กิตติกรรมประกาศ

การวิจัยฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยดีด้วยความอนุเคราะห์อย่างยิ่งจาก รศ.ดร.นวลจิตต์ เขาวงศ์พิงศ์ อาจารย์ประจำคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช ผศ.ดร. นิตยา ลำเรืองผล คณบดีคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ และอาจารย์จินตนา จินคาร์ตัน อาจารย์ประจำคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ที่ได้กรุณาให้คำแนะนำและให้ความอนุเคราะห์ตรวจสอบแก้ไขเรื่องมีอวิจัยด้วยความเอาใจใส่อย่างดี

ขอขอบคุณ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ที่ได้อนุมัติเงินงบประมาณสนับสนุนการวิจัยในครั้งนี้

ขอขอบคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์กมล พรหมหล้าวรรณ อาจารย์ศรีสุดา อยู่เข้มศรี ที่ให้การช่วยเหลือในการเก็บรวบรวมข้อมูล ขอขอบคุณนางสาวรุจิรา จันสุวรรณ ที่ให้ความอนุเคราะห์ในการวิเคราะห์งานวิจัย และขอขอบคุณนางสาวชัญญชิตา สุจิตจูล ที่ให้ความช่วยเหลือในการจัดพิมพ์

คุณค่าและประโยชน์อันพึงมีจากงานวิจัยนี้ คณะผู้วิจัยขอขอบูชาแด่คณาจารย์ทุกท่านที่ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้แก่คณะผู้วิจัย

วิไลลักษณ์ ตางาม

อุดมวิเศษ พลเยี่ยม

วีณา สงวนพงษ์

รพีพรรณ สุฐาปัญญากุล

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	I
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	II
กิตติกรรมประกาศ	III
สารบัญ	IV
สารบัญตาราง	VI
บทที่ 1 บทนำ	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของการวิจัย	1
2.1 วัตถุประสงค์ของการวิจัย	3
3.1 กรอบแนวคิดที่ใช้ในการวิจัย	3
4.1 ขอบเขตของการวิจัย	3
5.1 คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย	3
6.1 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	5
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	6
2.1 ความหมายของรูปแบบการเรียน	6
2.2 ความสำคัญของรูปแบบการเรียน	7
2.3 องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อรูปแบบการเรียน	8
2.4 ประเภทของรูปแบบการเรียน	11
2.5 เครื่องมือวัดรูปแบบการเรียน	19
2.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	21
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย	30
3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	30
3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	31
3.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล	32
3.4 การวิเคราะห์ข้อมูล	32
3.5 สถิติที่ใช้ในการวิจัย	32
บทที่ 4 ผลการวิจัย	33
ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไป	34
ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ระดับรูปแบบการเรียนของนักศึกษา	35
ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบรูปแบบการเรียนของนักศึกษา	45

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทที่ 5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	46
5.1 สรุปผลการวิจัย	46
5.2 อภิปรายผล	48
5.3 ข้อเสนอแนะ	51
บรรณานุกรม	
ภาคผนวก	
ภาคผนวก ก. หนังสือเชิญผู้ทรงคุณวุฒิ	
ภาคผนวก ข. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
3.1 แสดงจำนวนนักศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ที่เป็นประชากร และกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามคณะ	30
3.2 เกณฑ์การแปลความหมายของค่าเฉลี่ย	33
4.1 แสดงความถี่และค่าร้อยละของข้อมูลทั่วไปของนักศึกษา	34
4.2 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับรูปแบบการเรียนรู้ และอันดับที่ของรูปแบบการเรียนรู้ของนักศึกษา	35
4.3 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับรูปแบบการเรียนรู้ และอันดับที่ของรูปแบบการเรียนรู้ของนักศึกษา	36
4.4 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับรูปแบบการเรียนรู้ และอันดับที่ของรูปแบบการเรียนรู้ของนักศึกษา จำแนกตามคณะ	37
4.5 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และอันดับที่ของรูปแบบการเรียนรู้ ของนักศึกษา แบบอิสระ จำแนกเป็นรายข้อ	39
4.6 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และอันดับที่ของรูปแบบการเรียนรู้ ของนักศึกษา แบบพึ่งพา จำแนกเป็นรายข้อ	40
4.7 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และอันดับที่ของรูปแบบการเรียนรู้ ของนักศึกษา แบบหลักเลี้ยว จำแนกเป็นรายข้อ	41
4.8 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และอันดับที่ของรูปแบบการเรียนรู้ ของนักศึกษา แบบร่วมมือ จำแนกเป็นรายข้อ	42
4.9 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และอันดับที่ของรูปแบบการเรียนรู้ ของนักศึกษา แบบมีส่วนร่วม จำแนกเป็นรายข้อ	43
4.10 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และอันดับที่ของรูปแบบการเรียนรู้ ของนักศึกษา แบบแข่งขัน จำแนกเป็นรายข้อ	44
4.11 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณของกลุ่มตัวอย่าง โดยการใช้การวิเคราะห์ แบบ Stepwise	45

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของการวิจัย

การศึกษานับเป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งเสริมให้มนุษย์และสังคมมีการพัฒนา พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 ได้ให้ความหมายของการศึกษาไว้ว่า “การศึกษา” หมายความว่า กระบวนการเรียนรู้เพื่อความเจริญงอกงามของบุคคลและสังคม โดยการถ่ายทอดความรู้ การฝึก การอบรม การสืบสานทางวัฒนธรรม การสร้างสรรค์จรรโลงความก้าวหน้าทางวิชาการ การสร้างองค์ความรู้ขึ้นเกิดจากการจัดสภาพแวดล้อมสังคม การเรียนรู้และปัจจัยเกื้อหนุน ให้บุคคลเรียนรู้อย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต” (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ สำนักนายกรัฐมนตรี ,2542:2) ดังนั้น บุคคลที่มีความเกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษา หรือการจัดการเรียนการสอน จำเป็นต้องให้ความสนใจ และคิดหาวิธีการต่าง ๆ ในการที่จะพัฒนาศักยภาพผู้เรียนให้มีประสิทธิภาพสูงสุด อย่างไรก็ดี ในการจัดการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพสูงสุดนั้น ผู้สอนควรคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล ดังที่ มอง ฌาคส์ รูสโซ (Jean Jacques Rousseau อ้างถึงใน ขจรศักดิ์ สีเสน, 2545 : 12-13) ได้เสนอแนวคิดว่า “การให้การศึกษาควรคำนึงถึงธรรมชาติของเด็กเป็นสิ่งสำคัญ เด็กแต่ละคนมีลักษณะแตกต่างกัน การจัดการศึกษาควรจัดให้สอดคล้องกับลักษณะของเด็กเป็นรายบุคคล คำนึงถึงเอกัตภาพของบุคคลซึ่งแตกต่างกัน” และในพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 ได้เสนอแนวทางการจัดการศึกษาไว้โดยระบุไว้ในมาตรา 22 ว่า “การจัดการศึกษาต้องยึดหลักว่า ผู้เรียนทุกคนมีความสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ และถือว่าผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด กระบวนการจัดการศึกษาต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตามธรรมชาติและเต็มศักยภาพ” (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ สำนักนายกรัฐมนตรี, 2542 : 12)

จากแนวทางการจัดการศึกษาดังกล่าว จะเห็นได้ว่า การให้ความสำคัญกับผู้เรียนเป็นสิ่งสำคัญที่ผู้สอนต้องให้ความสนใจอย่างยิ่ง การจัดการเรียนการสอนในทุกครั้งที่ผ่านมา พบว่า ไม่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควร ดังจะเห็นได้จากรายงานของกรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (อ้างถึงใน รุติญา เชาวเลิศ, 2540 : 1) พบว่าในการพัฒนาการศึกษา ยังประสบปัญหา การสอนยังเน้นที่ตัวครู และเนื้อหาในหลักสูตรมากเกินไป ไม่ค่อยสนใจผู้เรียน จึงทำให้คุณภาพของการศึกษาอยู่ในระดับที่ไม่น่าพึงพอใจ รายงานดังกล่าวสอดคล้องกับคำกล่าวของ สุนทร โคตรบรรเทา (2535 : 173-174) ที่ว่า “โดยทั่วไปอาจารย์มักสนใจว่า นักศึกษาเรียนรู้อะไรเป็นประการแรก โดยไม่สนใจว่า นักศึกษาเรียนอย่างไร ทั้งที่มีหลักฐานที่สะสมไว้ค่อนข้างมากแนะนำให้สนใจ นักศึกษาเรียนอย่างไร

มากกว่า อาจารย์ต้องสนใจและยอมรับว่านักศึกษาบางคนมีปัญหาเกี่ยวกับการเรียน ซึ่งไม่ใช่เกิดจากขาดการนำไปใช้ หรือมีปัญหาทางจิตวิทยา แต่เกิดจากปัญหาเฉพาะหน้าเกี่ยวกับวิธีศึกษาและวิธีเรียน ซึ่งจะมีผลกระทบต่อผลการเรียนของนักศึกษา”

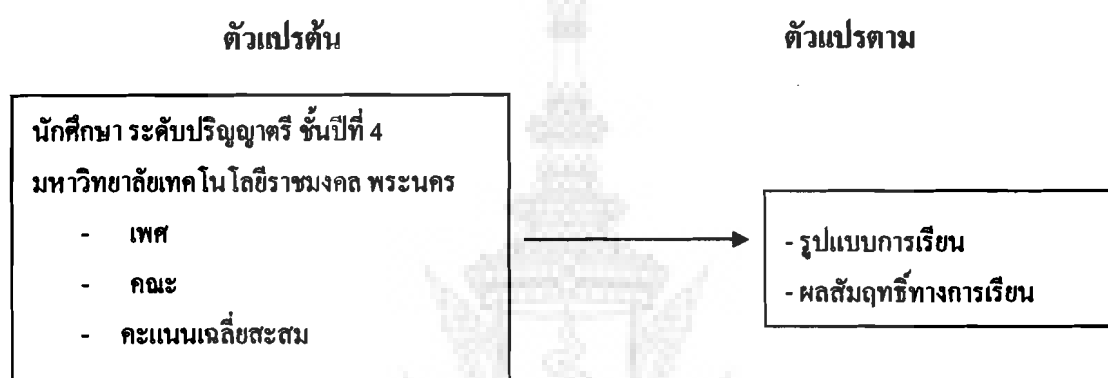
จากแนวทางการจัดการศึกษาที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ โดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล จะเห็นได้ว่า รูปแบบการเรียน (Learning Style) เป็นสิ่งสำคัญที่อาจารย์ผู้สอนต้องให้ความสำคัญ เพราะนักศึกษาย่อมมีรูปแบบการเรียนที่แตกต่างกัน และถ้าอาจารย์ผู้สอนไม่ให้ความสำคัญและจัดกิจกรรมการเรียนการสอนไม่สอดคล้องกับรูปแบบการเรียนของนักศึกษา จะทำให้ผลการเรียนการสอนไม่มีประสิทธิภาพได้

ปัจจุบัน มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร จัดการเรียนการสอนประกอบด้วย 9 คณะ ได้แก่ คณะศิลปศาสตร์ คณะบริหารธุรกิจ คณะอุตสาหกรรมสิ่งทอและออกแบบแฟชั่น คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ คณะเทคโนโลยีสื่อสารมวลชน คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์และการออกแบบ คณะวิศวกรรมศาสตร์ คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม และคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ในปีการศึกษา 2550 มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร จัดการเรียนการสอนระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 4 ภาคปกติ 6 คณะ คือ คณะศิลปศาสตร์ คณะบริหารธุรกิจ คณะอุตสาหกรรมสิ่งทอและออกแบบแฟชั่น คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ คณะเทคโนโลยีสื่อสารมวลชน คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์และการออกแบบ ในแต่ละคณะมีสภาพแตกต่างกัน ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษา รูปแบบการเรียนของนักศึกษา โดยใช้รูปแบบการเรียนตามแนวคิดของ Grasha และ Reichman ซึ่งแปลโดย จันทนา พรหมศิริ ทั้งนี้เพราะเป็นรูปแบบการเรียนที่สอดคล้องกับลักษณะการเรียนรู้ของนักศึกษาระดับอุดมศึกษา ดังที่ ไพฑูรย์ สินลารัตน์ (2525 : 199) กล่าวว่า “รูปแบบ การเรียนที่สอดคล้องกับลักษณะการเรียนรู้ของนักศึกษาระดับอุดมศึกษาที่พัฒนาสมบูรณ์ที่สุดคือ รูปแบบการเรียนตามแนวคิดของ Grasha และ Reichman ซึ่งประกอบด้วย 6 รูปแบบ คือ แบบอิสระ (Independent Style) แบบพึ่งพา (Dependent Style) แบบหลีกเลี่ยง (Avoidance Style) แบบร่วมมือ (Collaborative Style) แบบมีส่วนร่วม (Participant Style) และแบบแข่งขัน (Competitive Style)” ผลการวิจัยครั้งนี้จะเป็นแนวทางให้ อาจารย์ผู้สอนสามารถจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับรูปแบบการเรียนที่เหมาะสมของนักศึกษา เพื่อให้นักศึกษามีผลการเรียนที่ดี มีความสุขในการเรียน สอดคล้องกับแนวทางการจัดการศึกษาตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542

วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษารูปแบบการเรียนของนักศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร
2. เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาที่ใช้รูปแบบการเรียนแตกต่างกัน

กรอบแนวคิดของการวิจัย

ขอบเขตของโครงการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่างคือ นักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 4 ภาคปกติใน มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ปีการศึกษา 2550 จากทั้งหมด 6 คณะ ได้แก่ คณะศิลปศาสตร์ คณะบริหารธุรกิจ คณะอุตสาหกรรมสิ่งทอและออกแบบแฟชั่น คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ คณะเทคโนโลยีสื่อสารมวลชน คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์และการออกแบบ

2. ตัวแปรที่ศึกษา

2.1 ตัวแปรต้น ได้แก่ เพศ คณะ และคะแนนเฉลี่ยสะสม

2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ รูปแบบการเรียน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

1. รูปแบบการเรียน หมายถึง ลักษณะหรือวิธีการเรียนรู้ที่ผู้เรียนใช้ เป็นองค์ประกอบด้านอารมณ์และความรู้สึกทำให้ผู้เรียนตั้งใจเรียน และเรียนได้ผลดี รูปแบบการเรียนที่ใช้วิจัยใน

ครั้งนี้ เป็นแบบวัดรูปแบบการเรียนรู้ที่ประยุกต์มาจาก แบบวัดของ Grasha และ Reichman ซึ่งแปลโดย จันทนา พรหมศิริ มี 6 รูปแบบ ได้แก่

1.1 แบบอิสระ (Independent Style) ลักษณะของผู้เรียนแบบนี้ ชอบคิดด้วยตัวเอง ชอบที่จะทำงานด้วยความคิดของตนเอง ตั้งใจเรียนในเนื้อหาวิชาที่รู้สึกที่สำคัญ และมีความเชื่อมั่นในความสามารถในการเรียนรู้ด้วยตนเอง

1.2 แบบพึ่งพา (Dependent Style) ลักษณะของผู้เรียนแบบนี้ จะมีความอยากหรืออยากเห็นทางวิชาการน้อยมาก และจะเรียนรู้เฉพาะสิ่งที่กำหนดให้เรียนเท่านั้นมีความคิดเห็นว่าอาจารย์และเพื่อนร่วมชั้นเรียนเป็นแหล่งความรู้ และแหล่งสนับสนุนทางวิชาการ มักคอยพึ่งพาอาจารย์และเพื่อนในเรื่องแนวความคิดเกี่ยวกับการเรียนหรือการทำกิจกรรมต่างๆ และต้องการได้รับคำบอกกล่าวว่าจะควรทำอะไร

1.3 แบบหลีกเลี่ยง (Avoidance Style) ลักษณะของผู้เรียนแบบนี้ จะไม่สนใจเรียนเนื้อหาวิชาในชั้นเรียนตามแบบแผน ไม่มีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียน ไม่สนใจสิ่งที่จะเกิดขึ้นและความเป็นไปในชั้นเรียน ทศนะของผู้เรียนแบบนี้จะมองเห็นว่าห้องเรียนเป็นสิ่งที่ไม่น่าสนใจ

1.4 แบบร่วมมือ (Collaborative Style) ลักษณะของผู้เรียนแบบนี้ จะสามารถเรียนรู้ได้ดีที่สุดด้วยการร่วมมือกัน โดยการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นและความสามารถซึ่งกันและกันกับอาจารย์และเพื่อน ๆ ชอบการเรียนในชั้นเรียนที่ส่งเสริมให้มีการอภิปราย ชอบทำงานเป็นกลุ่มร่วมมือกับอาจารย์ กลุ่มเพื่อน และชอบที่จะทำงานร่วมกับคนอื่น มองชั้นเรียนเป็นสถานที่ซึ่งเหมาะสมสำหรับการพบปะสังสรรค์ทางสังคม และเรียนรู้เนื้อหาวิชาชอบช่วยเหลือเพื่อนเกี่ยวกับการเรียน

1.5 แบบมีส่วนร่วม (Participant Style) ลักษณะของผู้เรียนแบบนี้ต้องการเรียนรู้เนื้อหาวิชาและชอบที่จะเข้าชั้นเรียน มีความรับผิดชอบที่จะเรียนรู้ให้ได้มากที่สุดจากชั้นเรียน และมีส่วนร่วมกับผู้อื่นทำตามที่ได้ตกลงร่วมกันไว้ ผู้เรียนมีความรู้สึกว่าจะมีส่วนร่วมในกิจกรรมของชั้นเรียนให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้ แต่จะมีส่วนร่วมน้อยถ้ากิจกรรมนั้นเป็นกิจกรรมที่ไม่เกี่ยวข้องกับการเรียนในชั้นเรียน

1.6 แบบแข่งขัน (Competitive Style) ลักษณะของผู้เรียนแบบนี้ จะเรียนรู้ด้วยการพยายามกระทำสิ่งต่าง ๆ ให้ดีกว่าคนอื่นในชั้นเรียน และมีความรู้สึกว่าจะต้องแข่งขันกับคนอื่นเอาชนะหรือเป็นผู้ชนะเพื่อรางวัลในชั้นเรียน เช่น ระดับคะแนนที่คิดว่า หรือ ได้รับคำชมเชยจากอาจารย์ โดยจะมองดูบรรยากาศในห้องเรียนว่าจะต้องมีการแพ้หรือชนะ และจะมีความรู้สึกว่าจะตนเองจะต้องเป็นผู้ชนะ

2. นักศึกษา หมายถึง นักศึกษา ระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 4 ภาคปกติในคณะต่างๆของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ปีการศึกษา 2550 ได้แก่ คณะศิลปศาสตร์ คณะบริหารธุรกิจ คณะอุตสาหกรรมสิ่งทอและออกแบบแฟชั่น คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ คณะเทคโนโลยีสื่อสารมวลชน และคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์และการออกแบบ

3. คะแนนเฉลี่ยสะสม หมายถึง ผลการเรียนที่เป็นคะแนนเฉลี่ยสะสมตั้งแต่ ชั้นปีที่ 1 จนถึงภาคเรียนที่ 2 ชั้นปีที่ 3 ของนักศึกษาปริญญาตรีชั้นปีที่ 4 ภาคปกติ ในมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างประชากร

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เป็นข้อมูลสำหรับอาจารย์ในมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้สอดคล้องเหมาะสมกับรูปแบบการเรียน และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาเพื่อให้เกิดการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพ
2. เป็นข้อมูลสำหรับมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครประกอบการกำหนดนโยบายการพัฒนาการเรียนการสอน

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่อง “รูปแบบการเรียนรู้ที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร” คณะผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสาร ตำรา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง นำเสนอ ดังต่อไปนี้

- 2.1 ความหมายของรูปแบบการเรียนรู้
- 2.2 ความสำคัญของรูปแบบการเรียนรู้
- 2.3 องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อรูปแบบการเรียนรู้
- 2.4 ประเภทของรูปแบบการเรียนรู้
- 2.5 เครื่องมือวัดรูปแบบการเรียนรู้
- 2.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 ความหมายของรูปแบบการเรียนรู้

นักจิตวิทยาและนักการศึกษา ได้ให้ความหมายของรูปแบบการเรียนรู้ (Learning Style) ไว้ดังนี้

Gibson (1976: 260) กล่าวว่า รูปแบบการเรียนรู้ หมายถึง วิธีการของแต่ละบุคคลในกระบวนการรับรู้ข้อมูลต่าง ๆ เพื่อการเรียนรู้ ความคิดรวบยอดและหลักเกณฑ์ใหม่ ๆ

Page และคณะ (1977:203) อธิบายว่า รูปแบบการเรียนรู้ หมายถึง วิธีการที่ชอบในการแก้ปัญหา การคิดหรือการเรียนรู้ที่แต่ละคนชอบ บางครั้งเรียกว่า แบบการคิด (Cognitive Style)

Torggrude (1980: 1435-A) ได้ให้ความหมายของรูปแบบการเรียนรู้ว่า เป็นความชอบในการแสดงออกซึ่งวิธีการเรียน การไตร่ตรองในสิ่งที่เป็นรูปธรรมและนามธรรม อีกทั้ง ทักษะคิดหรือคุณภาพของนักศึกษาในการปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมทางการเรียนการสอน

Keefe (1984:61) กล่าวว่า “รูปแบบการเรียนรู้ ประกอบด้วย องค์ประกอบด้านปัญญา ร่างกาย และอารมณ์ รูปแบบการเรียนรู้เป็นลักษณะที่ค่อนข้างคงที่ บ่งชี้ว่าผู้เรียนรับรู้ มี ปฏิสัมพันธ์ และตอบสนองต่อสภาพแวดล้อมทางการเรียนอย่างไร”

Hunt (อ้างถึงใน เขาวภา, 2534:8) อธิบายว่า “รูปแบบการเรียนรู้เป็นสภาพการณ์ทางการศึกษาที่ผู้เรียนแต่ละคนนิยมชมชอบ รูปแบบการเรียนรู้เป็นคุณลักษณะที่สามารถค้นหาได้ และเป็นการอธิบายถึงสภาพการณ์โดยรวมที่ผู้เรียนแต่ละคนต้องการ”

อัจฉรา ธรรมภรณ์ (2531 : 32) กล่าวว่า “รูปแบบการเรียนรู้เป็นลักษณะและวิธีการที่นักศึกษาชอบใช้ในการเรียนรู้สิ่งต่างๆ”

อาภาภรณ์ ศิริอาคเนย์ (2532 : 11) กล่าวว่า “รูปแบบการเรียนรู้คือ วิธีการเรียนรู้หรือยุทธศาสตร์การเรียนรู้ การมีปฏิสัมพันธ์ และการตอบสนองต่อสภาพแวดล้อมทางการเรียนรู้ที่ผู้เรียนคิดและใช้ปฏิบัติเป็นประจำในการเรียนรู้”

ดำรง นิมมานพิสุทธิ์ (2535 : 16) กล่าวถึงรูปแบบการเรียนรู้ว่า “เป็นลักษณะทางด้านสติปัญญา จิตใจ และร่างกาย ที่มีอยู่ในตัวผู้เรียนแต่ละคน ซึ่งมีอิทธิพลต่อการเลือกปฏิสัมพันธ์ และการตอบสนองต่อสภาพแวดล้อมในการเรียนซึ่งแตกต่างกัน”

จันทนา พรหมศิริ (2535 : 17) กล่าวว่า “แบบการเรียนรู้ หมายถึง ลักษณะและวิธีการที่นักศึกษาแต่ละคนชอบใช้ในการเรียน การคิด หรือการแก้ปัญหาในการเรียน บางครั้งอาจเรียกว่า แบบการคิด (Cognitive Styles)”

จงกล พูลสวัสดิ์ (2541 : 10) กล่าวว่า รูปแบบการเรียนรู้เป็นลักษณะประสมการณ์ทางการเรียนที่ผู้เรียนชอบมากที่สุด เป็นองค์ประกอบทางด้านอารมณ์ ความรู้สึกพอใจ ใ้หันสัดตั้งใจเรียน ตลอดจนเรียนได้ดี

จากแนวคิดข้างต้น สรุปได้ว่า รูปแบบการเรียนรู้ หมายถึง ลักษณะหรือวิธีการเรียนรู้ที่ผู้เรียนใช้เป็นองค์ประกอบทางด้านอารมณ์และความรู้สึกพอใจให้ผู้เรียนตั้งใจเรียนและเรียนได้ดี

2.2 ความสำคัญของรูปแบบการเรียนรู้

นักจิตวิทยาและนักการศึกษา ได้กล่าวถึงความสำคัญของรูปแบบการเรียนรู้ไว้ดังนี้

Hunt (อ้างถึงใน Dunn และคณะ, 1981:372) กล่าวว่า การรู้รูปแบบการเรียนรู้เป็นการนำทางไปสู่การคาดคะเนการสนองของแต่ละบุคคลบนพื้นฐานของเหตุผลมากกว่า และสามารถใช้ในการวิเคราะห์แรงจูงใจและช่วยเหลือนักเรียนในโรงเรียนด้วย

Fiedman และ Alley (1984: 80-81) กล่าวถึง ความสำคัญของรูปแบบการเรียนรู้ สรุปได้ว่า ครูสามารถใช้รูปแบบการเรียนรู้ของนักเรียนเป็นเครื่องมือที่จะพบทางสร้างสรรค์ ในการที่จะทำให้กระบวนการเรียนรู้ของแต่ละคนเพิ่มสูงขึ้น หรือเป็นการง่ายขึ้นที่ครูจะทำงานที่มี ประสิทธิภาพกับผู้เรียน

Smith และ Renzulli (1984: 44) กล่าวว่า ประโยชน์ของการเข้าใจรูปแบบการเรียนของผู้เรียน จะช่วยให้ผู้เรียนสามารถใช้วิธีการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพ และเหมาะสมกับนักเรียนของตน

Keefe (อ้างถึงใน นิภวรรณ 2534:18) กล่าวถึง รูปแบบการเรียนสรุปได้ว่า รูปแบบการเรียนเป็นนวัตกรรมทางการสอนแบบหนึ่ง เป็นเครื่องมือชนิดใหม่ในการปฏิบัติงาน เป็นแนวทางใหม่ในการพิจารณาถึงกระบวนการเรียนการสอนและความคิดของผู้เรียน เป็นพื้นฐานในการวางแผนการสอน และวิเคราะห์ลักษณะของผู้เรียนแต่ละคน รูปแบบการเรียนสามารถบอกได้ว่าผู้เรียนนั้นจะเรียนอะไร ได้ดีที่สุดในวิธีใด

อจธรา ชรรมาภรณ์ (2531 : 33-34) ได้กล่าวว่า ผู้เรียนมีรูปแบบการเรียนที่แตกต่างกัน ครูควรให้ความสำคัญในการวิเคราะห์รูปแบบการเรียนของผู้เรียนแต่ละคน เพื่อเป็นข้อมูลสำคัญในการวางแผนจัดสภาพการเรียนการสอนให้สอดคล้องกัน ซึ่งทำให้เกิดผลคือ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น และการเปลี่ยนแปลงทัศนคติไปในทางที่ดีต่อโรงเรียนและเนื้อหาวิชา รวมทั้งแก้ปัญหาวินัยบางอย่างในชั้นเรียนได้

สุนทร โคตรบรรเทา (2535 : 174) กล่าวถึง ความสำคัญของรูปแบบการเรียน สรุปได้ว่า รูปแบบการเรียนที่นักศึกษาเลือกใช้จะมีผลกระทบต่อผลการเรียนของนักศึกษา ถ้า รูปแบบการเรียนและรูปแบบการเรียนสอดคล้องกัน การเรียนของนักศึกษาจะดีขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ วรภัทร์ ภูเจริญ (2544:110) ที่กล่าวว่า “ถ้าผู้สอนสามารถมองออกว่า ผู้เรียนมีลักษณะหรือนิสัยในการเรียนรู้แบบไหน จะช่วยการเรียนการสอน ทำให้ผู้เรียนเรียนรู้ได้ง่ายขึ้น”

จากความสำคัญของรูปแบบการเรียนข้างต้น สรุปได้ว่า การรู้รูปแบบการเรียนหรือ วิธีเรียนรู้ของนักศึกษา จะช่วยให้ผู้สอนจัดกิจกรรมการเรียนการสอนสอดคล้องกับผู้เรียน จะส่งผลให้ผู้เรียนเรียนรู้ได้ง่าย และมีผลการเรียนที่ดี ทำให้การจัดการเรียนการสอนเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ

2.3 องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อรูปแบบการเรียน

Grasha และ Reichman (อ้างถึงใน วิกานดา, 2539: 13-14) กล่าวถึง องค์ประกอบที่มีผลต่อรูปแบบการเรียนของบุคคล ได้แก่

1. ตัวแปรทางด้านกระบวนการคิดเกี่ยวข้องกับวิธีการรู้ การรับรู้ การจำ เป็นต้น
2. ตัวแปรทางด้านบุคคลเกี่ยวกับการปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคล เช่น บทบาทในการเป็นผู้นำ เป็นต้น

3. ตัวแปรด้านประสาทสัมผัสเกี่ยวกับการรับรู้ข้อมูลข่าวสารต่าง ๆ เป็นต้น
4. ตัวแปรภายในตัวบุคคล เช่น ความต้องการ แรงจูงใจ ความคาดหวัง การตั้งเป้าหมาย เป็นต้น

5. ตัวแปรด้านสิ่งแวดล้อมทางกายภาพ เช่น สภาพของห้องเรียน เป็นต้น

Canfield และ Laffety (อ้างถึงใน Dunn และคณะ, 198:374) ได้แบ่ง องค์ประกอบ ที่มีอิทธิพลต่อรูปแบบการเรียนรู้ไว้ 6 ด้าน ดังนี้

1. สภาพการเรียนรู้ (Academic Condition) ได้แก่ ความต้องการสภาพทางการเรียนที่ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้ดีที่สุด เช่น ผู้เรียนบางคนสามารถเรียนได้ดีถ้าได้พูดคุย หรือ ได้สร้างสัมพันธภาพกับผู้สอนหรือกับกลุ่มเพื่อน เป็นต้น

2. โครงสร้างของการเรียน (Structural Condition) ได้แก่ ความต้องการข้อมูลในลักษณะต่าง ๆ เช่น บางคนต้องการข้อมูลที่จัดระบบเป็นหมวดหมู่ บางคนต้องการข้อมูลที่มีรายละเอียดต่าง ๆ ชัดเจน ครบถ้วน เป็นต้น

3. การมุ่งสู่ความสำเร็จ (Achievement Condition) ได้แก่ วิธีการในการนำตนเองไปสู่ความสำเร็จ เช่น ผู้เรียนบางคนจะวางเป้าหมายเป็นของตนเองแล้วทำให้ได้ตามที่ตั้งไว้ เพื่อมุ่งสู่ความสำเร็จ บางคนจะใช้วิธีแข่งขันกับคนอื่น ๆ เพื่อมุ่งสู่ความสำเร็จ เป็นต้น

4. วิชาที่เรียน (Content) ได้แก่ ความสนใจในเนื้อหาวิชาต่าง ๆ เช่น คณิตศาสตร์ ภาษาอังกฤษ วิทยาศาสตร์ เป็นต้น

5. วิธีการเรียนรู้ที่ชอบ (Mode of Preferred Learning) ได้แก่ ใช้การฟัง การอ่านหรือการลงมือปฏิบัติจริง เป็นต้น

6. ระดับผลการเรียนที่คาดหวัง (Expectation of Preferred Learning) ได้แก่ ความคาดหวังหรือความต้องการของแต่ละบุคคลต่อการปฏิบัติงานว่าอยู่ในระดับใด

Kemp (1985: 50-53) ได้เสนอผลงานวิจัยซึ่งสรุปได้ว่า การที่บุคคลจะมีรูปแบบการเรียนรู้แบบใดขึ้นอยู่กับองค์ประกอบต่อไปนี้

1. หน้าที่ของสมองส่วนที่เรียกว่า เฮมิซเฟียร์ (Hemisphere Function) ซึ่งแต่ละคนจะมีลักษณะเฉพาะของสมองแตกต่างกันไป

2. สภาพการเรียนรู้ (Learning Condition) โดยเฉพาะสิ่งแวดล้อมในห้องเรียนมีผลต่อความสามารถของบุคคลในการเรียนรู้เป็นอย่างมาก แต่ละคนจะตอบสนองต่อสภาพการเรียนรู้ที่ไม่เหมือนกัน นอกจากนี้สภาพการเรียนรู้จะมีผลต่อความสำเร็จของแต่ละคนในการเรียนรู้ด้วย

3. รูปแบบการคิดทางการเรียนรู้ (Cognitive Learning Styles) เป็นองค์ประกอบที่สำคัญที่นักเรียนแต่ละคนเลือกใช้ในการเรียนรู้ ทำให้รูปแบบการเรียนรู้ของนักเรียนแต่ละคนแตกต่างกัน

Geisert และ Dunn (1991: 219-220) อธิบายว่า ผู้เรียนจะมีรูปแบบการเรียนรู้แบบใดขึ้นอยู่กับองค์ประกอบต่อไปนี้

1. องค์ประกอบด้านสภาพแวดล้อม (Environment) เช่น เสียง แสง อุณหภูมิ และการจัดที่นั่งในห้องเรียน
2. องค์ประกอบด้านสภาพอารมณ์ (Emotional) เช่น แรงจูงใจ ความเพียรพยายาม ความรับผิดชอบ
3. องค์ประกอบด้านสภาพทางสังคม (Sociological) เช่น การทำงานคนเดียว ทำงานเป็นคู่ ทำงานเป็นกลุ่ม ความต้องการบรรยากาศในการทำงานแบบเข้มงวดหรือเป็นกันเอง
4. องค์ประกอบด้านสภาพร่างกาย (Physical) เช่น สมรรถภาพทางกาย ความต้องการพักผ่อน การเคลื่อนไหวร่างกายในขณะที่เรียน ช่วงเวลาที่เรียนรู้ได้ดีที่สุด
5. องค์ประกอบด้านจิตวิทยา (Psychological) เช่น โลกทัศน์ ความถนัดในการใช้สมองซีกซ้าย บุคลิกลักษณะ เช่น เป็นคนสุขุมรอบคอบ หรือเป็นคนหุนหันพลันแล่น

จากแนวความคิดดังกล่าวสรุปได้ว่า องค์ประกอบที่ทำให้รูปแบบการเรียนรู้ของแต่ละบุคคลแตกต่างกัน อาจจะแยกออกเป็นด้านต่าง ๆ ได้ 6 ด้าน ดังนี้

1. ด้านจิตใจ ได้แก่
 - แรงจูงใจ
 - ระดับผลการเรียนที่คาดหวัง
 - การตั้งเป้าหมาย
 - ความเพียรพยายาม
 - ความรับผิดชอบ
 - ความต้องการ ได้แก่ ความต้องการสภาพทางการเรียนที่ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้ดีที่สุด เช่น บางคนเรียนได้ดีถ้าได้พูดคุย
2. ด้านสรีรวิทยา ได้แก่
 - สมองส่วนที่เรียกว่า เฮมิซเฟียร์ (Hemisphere Function)
 - สมรรถภาพทางกาย
 - การพักผ่อน

- การเคลื่อนไหวร่างกายในขณะที่เรียน
 - ช่วงเวลาเรียนรู้ได้ดีที่สุด
 - ประสาทสัมผัสในการรับรู้ข้อมูลข่าวสารต่าง ๆ
3. ด้านวิธีการ ได้แก่
- ใ้รับข่าวสารข้อมูลที่เป็นระบบ หมวดหมู่
 - วิธีการเรียนรู้ที่ชอบ ได้แก่ ใช้การฟัง การอ่าน หรือการลงมือปฏิบัติจริง
 - วิธีการในการนำตนเองไปสู่ความสำเร็จ เช่น ผู้เรียนบางคนจะวางเป้าหมายเป็นของตนเอง แล้วทำให้ได้ตามที่ตั้งไว้เพื่อมุ่งสู่ความสำเร็จ บางคนจะใช้วิธีแข่งขันกับคนอื่น ๆ เพื่อมุ่งสู่ความสำเร็จ
4. ด้านสิ่งแวดล้อมในห้องเรียน ได้แก่
- การจัดที่นั่งในชั้นเรียน
 - แสง เสียง อุณหภูมิ
 - ปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคล เช่น บทบาทในการเป็นผู้นำ
 - ลักษณะการทำงาน เช่น ทำงานคนเดียว ทำงานเป็นคู่ ทำงานเป็นกลุ่ม ความต้องการบรรยากาศในการทำงานแบบเข้มงวดหรือเป็นกันเอง
 - วิชาที่เรียน เช่น คณิตศาสตร์ ภาษาอังกฤษ วิทยาศาสตร์
5. ด้านจิตวิทยา ได้แก่
- โลกทัศน์
 - ความถนัดในการใช้สมองซีกซ้าย
 - บุคลิกลักษณะ เช่น เป็นคนสุขุมรอบคอบ หรือเป็นคนหุนหันพลันแล่น

2.4 ประเภทของรูปแบบการเรียน

Grasha และ Reichman (อ้างถึงใน จันทนา, 2535: 6-7) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการเรียนของนักศึกษาในระดับอุดมศึกษาและพัฒนาแบบวัดแบบการเรียนของนักศึกษา (The Grasha Reichman Student Learning Style Questionnaires) โดยแบ่งประเภทของรูปแบบการเรียนออกเป็น 6 แบบ ซึ่งผู้วิจัยถือเป็นแนวทางการศึกษาวิจัยครั้งนี้

1. แบบอิสระ (Independent Style) ลักษณะของผู้เรียนแบบนี้ ชอบคิดด้วยตัวเอง ชอบที่จะทำงานด้วยความคิดของตนเอง เขาจะตั้งใจเรียนในเนื้อหาวิชาที่รู้สึกว่ามีค่า และมีความเชื่อมั่นในความสามารถในการเรียนรู้ด้วยตนเอง

2. แบบพึ่งพา (Dependent Style) ลักษณะของผู้เรียนแบบนี้ จะมีความอยากรู้ อยากเห็นทางวิชาการน้อยมาก และจะเรียนรู้เฉพาะสิ่งที่กำหนดให้เรียนเท่านั้น โดยมีความเห็นว่าอาจารย์และเพื่อนร่วมชั้นเรียนเป็นแหล่งความรู้ และแหล่งสนับสนุนทางวิชาการ จะคอยพึ่งพาอาจารย์ในเรื่องแนวความคิดเกี่ยวกับการเรียน หรือการทำกิจกรรมต่างๆ เขาพยายามแสวงหาผู้ที่มีความสามารถที่แนะแนวทางในการศึกษา และต้องการได้รับคำบอกว่าควรทำอะไร

3. แบบหลีกเลี่ยง (Avoidance Style) ลักษณะของผู้เรียนแบบนี้ จะไม่สนใจเรียนเนื้อหาวิชาในชั้นเรียนตามแบบแผน ไม่ค่อยมีส่วนร่วมในกิจกรรมในชั้นเรียน ทักษะของผู้เรียนแบบนี้จะมองว่าห้องเรียนเป็นสิ่งที่ไม่น่าสนใจ

4. แบบร่วมมือ (Collaborative Style) ลักษณะของผู้เรียนแบบนี้ เขาจะสามารถเรียนรู้ได้ดีที่สุดด้วยการร่วมมือกัน โดยการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นและความสามารถซึ่งกันและกัน พวกนี้ร่วมมือกับอาจารย์ กลุ่มเพื่อน ชอบการเรียนที่ส่งเสริมให้มีการอภิปราย ชอบทำงานเป็นกลุ่ม มองชั้นเรียนเป็นสถานที่ซึ่งเหมาะสมสำหรับการพบปะสังสรรค์ทางสังคม และเรียนรู้เนื้อหาวิชา ชอบช่วยเหลือเพื่อนเกี่ยวกับการเรียน

5. แบบมีส่วนร่วม (Participant Style) ลักษณะของผู้เรียนแบบนี้ต้องการเรียนรู้เนื้อหาวิชาและชอบที่จะเข้าชั้นเรียน มีความรับผิดชอบที่จะเรียนรู้ให้ได้มากที่สุดจากชั้นเรียน และมีส่วนร่วมกับผู้อื่น ทำตามที่ได้ตกลงร่วมกันไว้ มีความรู้สึกว่าจะมีส่วนร่วมในกิจกรรมของชั้นเรียนให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ แต่จะมีส่วนร่วมน้อยถ้ากิจกรรมนั้นเป็นกิจกรรมที่ไม่เกี่ยวข้องกับเรียนในชั้นเรียน

6. แบบแข่งขัน (Competitive Style) ลักษณะของผู้เรียนแบบนี้ จะเรียนรู้ด้วยการพยายามกระทำการต่าง ๆ ให้ดีกว่าคนอื่นในชั้นเรียน และมีความรู้สึกว่าจะต้องแข่งขันกับคนอื่นเพื่อเอาชนะหรือหวังรางวัลในชั้นเรียน เช่น ระดับคะแนนที่ดีกว่า หรือ ได้รับคำชมเชยจากอาจารย์ จะมองเห็นบรรยากาศในห้องเรียนว่าจะต้องมีการแพ้หรือชนะ และเขาต้องเป็นผู้ชนะ

Canfield (อ้างถึง ในนิภา2537: 33-35) ได้แบ่งรูปแบบการเรียนไว้ 9 กลุ่ม ดังนี้

1. กลุ่มสังคม (Social) ลักษณะของผู้เรียนกลุ่มนี้ไม่ชอบการปฏิบัติงานที่ต้องทำเพียงคนเดียว มักจะสร้างกลุ่มขึ้นมาเองตามความชอบ เพื่อให้มีโอกาสในการสร้างปฏิสัมพันธ์กับผู้เรียนด้วยกันหรือกับครูผู้สอน ชอบการเรียนแบบอภิปรายเป็นกลุ่มเล็ก ๆ และการทำงานเป็นทีม

2. กลุ่มประยุกต์ (Applied) ลักษณะของผู้เรียนกลุ่มนี้ชอบทำกิจกรรมที่ต้องลงมือปฏิบัติเอง ชอบให้มีการสอนแบบฝึกปฏิบัติ ชอบการศึกษานอกสถานที่ และการทำงานในห้องทดลอง

3. กลุ่มอิสระ (Independent) ลักษณะของผู้เรียนกลุ่มนี้ชอบทำงานตามลำพังโดยใช้จุดมุ่งหมายของตนเอง ต้องการให้ครูใช้เทคนิคการสอนแบบให้เลือกเรียนด้วยตนเอง และชอบการเรียนที่ต้องอาศัยการควบคุมตนเอง

4. กลุ่มความคิดรวบยอด (Conceptual) ลักษณะของผู้เรียนในกลุ่มนี้ชอบทำงานที่ต้องใช้การรวบรวมความคิด ชอบการอ่าน ไม่ชอบให้มีการสอนแบบลงมือปฏิบัติจริงหรือแบบเข้าสังคม

5. กลุ่มสังคมและความคิดรวบยอด (Social Conceptual) ลักษณะของผู้เรียนกลุ่มนี้ชอบการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้เรียนด้วยกัน หรือกับครู ชอบกิจกรรมที่ต้องมีการใช้ภาษา หรือการใช้ความคิดรวบยอดในการจัดระบบข้อมูล ชอบให้มีการสอนแบบที่ใช้ความสัมพันธ์ระหว่างการบรรยายและการอภิปราย ไม่ชอบการทำงานคนเดียวหรือการลงมือปฏิบัติจริง

6. กลุ่มกลาง (Neutral Preference) ลักษณะของผู้เรียนกลุ่มนี้เป็นพวกที่ไม่ให้ความสำคัญกับองค์ประกอบที่มุ่งใจให้เรียนในด้านใดด้านหนึ่ง โดยเฉพาะ พวกนี้มีความสามารถโดยทั่ว ๆ ไป ชอบการสอนที่ใช้เนื้อหาและวิธีการแบบกว้าง ๆ หลาย ๆ อย่าง การทำให้นักเรียนพวกนี้เกิดความเอาใจใส่ หรือเกิดความสนใจในบทเรียนจึงทำได้ค่อนข้างยาก

7. กลุ่มสังคมและการประยุกต์ (Social Applied) ลักษณะของผู้เรียนกลุ่มนี้ชอบสร้างปฏิสัมพันธ์กับผู้เรียนและครู ในกิจกรรมที่ต้องลงมือปฏิบัติจริง ชอบการสอนแบบแสดง บทบาทสมมติ ชอบการแก้ปัญหาเป็นกลุ่ม ไม่ชอบกิจกรรมที่ต้องทำคนเดียว หรือการเรียนด้วยตนเองที่ต้องใช้การอ่านหรือการใช้ภาษา

8. กลุ่มอิสระและความคิดรวบยอด (Independent Conceptual) ลักษณะของผู้เรียนกลุ่มนี้ชอบทำงานตามลำพังตามจุดมุ่งหมายของตนเอง ชอบใช้ความคิดรวบยอดในการจัดระบบข้อมูล ชอบให้มีการสอนแบบให้อิสระในการอ่านการค้นคว้าวรรณกรรม การวิจารณ์ ชอบกิจกรรมที่ต้องมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นและการลงมือปฏิบัติจริง

9. กลุ่มอิสระและการประยุกต์ (Independent Applied) ลักษณะของผู้เรียนกลุ่มนี้ชอบทำงานตามลำพังตามเป้าหมายของตนเอง ชอบเรียนในสิ่งที่สัมพันธ์กับการลงมือปฏิบัติจริง ชอบทำงานในห้องทดลอง หรือการได้ลงมือปฏิบัติจริงโดยไม่มี การควบคุม ไม่ชอบการทำงานที่ต้องมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น ไม่ชอบการทำงานที่ต้องมีการใช้ภาษา หรือใช้ความคิดรวบยอดในการจัดระบบข้อมูล

Mann (อ้างถึงใน เขาวภา, 2534: 13-14) ได้ศึกษาพฤติกรรมการเรียนในห้องเรียนและได้แบ่งรูปแบบการเรียนออกเป็น 8 แบบคือ

1. กลุ่มอิสระ (Independent) ลักษณะของผู้เรียนแบบนี้มีลักษณะเป็นอาวุโสกว่าผู้อื่นอย่างเห็นได้ชัด มีสติปัญญาดี พวกนี้มีความรับผิดชอบ มีความเชื่อมั่นในตนเอง เป็นอิสระในตนเอง ปราศจากการข่มขู่จากอาจารย์ การงานหรือเพื่อน ๆ เขามีความเป็นอิสระมั่นคง ขณะที่ผู้เรียนคนอื่น ๆ สับสน วิตกกังวล พวกนี้สามารถมองเห็นความสัมพันธ์ของการเรียน วัตถุประสงค์และการทำงานอย่างมีความคิดสร้างสรรค์

2. แบบวีรบุรุษ (Heroes) ลักษณะของผู้เรียนแบบนี้เป็นพวกอยู่แนวหน้า และเป็นที่ยอมรับว่ามีชื่อเสียงโด่งดังทางการเรียนกับบทบาทต่อการประท้วง ผลงานของกลุ่มนี้มีทั้งประเภทสร้างสรรค์และสร้างปฏิปักษ์ และก่อให้เกิดความไม่พอใจขึ้นอย่างรุนแรงได้ ส่วนสำคัญที่ทำให้พวกนี้พยายามสร้างเอกลักษณ์โดยการแสดงออกก็คือความภูมิใจในอำนาจ

3. แบบยินยอม (Compliant Student) ลักษณะของผู้เรียนแบบนี้จะยึดเอางานเป็นหลัก ไม่สนใจประสบการณ์อื่นที่ไม่เกี่ยวกับงานของตนเอง และพยายามไม่ให้งานอื่นมาแทรกแซงงานที่อาจารย์ได้มอบหมายให้กระทำ เพราะถือว่าอาจารย์มีอำนาจในการให้คะแนน ผู้เรียนแบบนี้มีแนวโน้มที่จะทำงานตามที่ผู้อื่นให้ทำมากกว่าจะเกิดจากความรู้สึกที่ตนเองอยากจะทำและจะทำให้พอเหมาะตามที่อาจารย์ได้กำหนดไว้ ผู้เรียนแบบนี้จะกระตือรือร้นและตั้งใจทำงานเพื่อให้ถูกใจอาจารย์และผู้ปกครอง นอกจากนี้เขายังไม่ชอบห้องเรียนที่ปล่อยปละละเลยขาดระเบียบ สิ่งที่สำคัญที่สุดของผู้เรียนกลุ่มนี้คือ ต้องการทำความเข้าใจกับวิชาที่เรียน

4. แบบสงบเงียบ (Silent Students) ลักษณะของผู้เรียนแบบนี้เป็นพวกที่ไม่ค่อยมีส่วนร่วมในการอภิปรายในกิจกรรมการเรียน พูดน้อย มักจะเงียบเฉยไม่ทำอะไรทั้งสิ้น ไม่ว่าในห้องเรียนหรือนอกห้องเรียน ความสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนและผู้สอนมีน้อย การสนับสนุนช่วยเหลือก็มีน้อยเช่นกัน เขาไม่ชอบทำกิจกรรมการเรียน จึงทำให้เกิดความเหินห่างกับผู้สอน และผู้สอนก็ไม่เข้าใจผู้เรียน เพราะผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมกลุ่มน้อย

5. แบบแสวงหาความสนใจ (Attention Seeker) ลักษณะของผู้เรียนแบบนี้เน้นทางด้านสังคมมากกว่าสติปัญญา พวกนี้ต้องการสร้างความสัมพันธ์กับอาจารย์ และผู้เรียนด้วยวิธีการต่าง ๆ เช่น พูดคุย แสดงตัว คุยโม้ เล่าเรื่องตลกต่าง ๆ เพื่อก่อให้เกิดความสนใจ เกิดการยอมรับในหมู่เพื่อนฝูง ในแวดวงผู้เรียนและเพื่อบังคับความสนใจด้านบุคลิกปัญญา

6. แบบวิตกกังวล (Anxious Dependent Student) ลักษณะของผู้เรียนแบบนี้จะทำอะไร โดยขึ้นอยู่กับความรู้และความช่วยเหลือของอาจารย์ เขาจะวิตกกังวลมากกับเรื่องการวัดผลและกับงานต่าง ๆ ที่ได้รับมอบหมายในชั้นเรียน สิ่งสำคัญอีกอย่างหนึ่งก็คือ เขาจะมีความรู้สึกว่าเขาไม่มีความสามารถ ความรู้สึกดังกล่าวนี้ผสมผสานกับแรงกดดันจากปัญหาภายนอก โดยเฉพาะจากที่บ้านจะทำให้เกิดความวิตกกังวลขึ้นและจะมีผลต่อคะแนนของเขาด้วย

7. แบบท้อใจ (Discouraged Workers) ลักษณะของผู้เรียนแบบนี้มีเจตคติต่อตนเองในทางลบ รู้สึกไม่พอใจในตนเอง ไม่มองผู้อื่นในแง่ร้าย เมื่อทำสิ่งใดไม่ได้ผลมักจะตำหนิตนเองว่าไม่ดี ไม่มีความสามารถ ผู้เรียนแบบนี้ไม่เป็นชื่นชมของเพื่อนในกลุ่ม เนื่องจากชอบดูถูกตนเอง และไม่ยอมรับเหตุการณ์หรือสภาพการณ์อื่น ๆ ที่มีผลต่อสภาพการเรียนของเขา นอกจากนั้น ผู้เรียนพวกนี้ยังแบ่งแยกตัวเองกับกลุ่ม เพราะมีทัศนคติที่จะเอาตัวเองเป็นหลัก โดยการยกเอาปมด้อยที่มีอยู่มาเกี่ยวข้องกับผลการเรียนมากกว่าจะลบปมด้อยแล้วสร้างปมเด่นแทน

8. แบบลอบยิง (Spinners) ลักษณะของผู้เรียนแบบนี้เป็นพวกที่มองโลกในแง่ร้ายเกี่ยวกับความสามารถของตนเองและความสัมพันธ์กับอาจารย์หรือผู้มีอำนาจอื่น ๆ ทำให้มีช่องว่างเกิดขึ้นในสัมพันธภาพ ผู้เรียนในกลุ่มนี้มองไม่เห็นประโยชน์อันใดที่ได้จากการไปเกี่ยวข้องกับผู้อื่น จึงทำให้มองเห็นความภาคภูมิใจในตนเองอยู่ในระดับต่ำ พวกนี้เป็นพวกหลบหลีก มักไม่ยอมเผชิญหน้ากับอาจารย์ สร้างความขัดแย้งวุ่นวายและนำไปสู่การลอบทำร้ายอาจารย์ที่สอน ตลอดจนมีแนวโน้มเป็นปฏิปักษ์กับอาจารย์ที่สอน

Stone (1979: 47-48) ได้พัฒนาเครื่องมือทางการศึกษาที่เรียกว่า The Preferred Learning Styles Index และได้นำมาใช้กับนักศึกษาแพทย์และนักศึกษาพยาบาลที่ศึกษาอยู่ที่มหาวิทยาลัยวิสคอนซิน เมดิสัน โดยแบ่งรูปแบบการเรียนเป็น 2 แบบคือ

1. แบบรับ (Receptive Style) ลักษณะของผู้เรียนแบบนี้คือ ผู้เรียนชอบที่จะได้รับความรู้โดยวิธีประเพณีนิยม (Traditionally Organized Form) พอใจในวิธีการสอนแบบบรรยาย ชอบดูการสาธิตจากครู อ่านหนังสือเฉพาะที่ครูกำหนดให้และชอบที่จะให้ครูบอกว่าควรทำอะไร

2. แบบค้นพบด้วยตนเอง (Discovery Style) ลักษณะของผู้เรียนแบบนี้คือ ผู้เรียนชอบศึกษาโครงสร้างหรือหลักการที่สำคัญ ๆ มากกว่ารายละเอียดของเนื้อหาวิชา พอใจที่จะได้รับความรู้จากการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง ชอบวิธีสอนที่มีกิจกรรมเป็นแบบอภิปราย การทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม การศึกษารายบุคคล การมอบหมายงานให้รับผิดชอบ และการศึกษาที่ให้ผู้เรียนรู้จักการแก้ปัญหา

Bandt และคณะ (1974: 40-49) ได้แบ่งรูปแบบการเรียนไว้ 12 แบบ โดยเขามองว่ารูปแบบการเรียนมีพื้นฐานมาจากการรวมเอาทักษะและความสามารถพิเศษ รูปแบบการเรียนแต่ละรูปแบบนี้สามารถอธิบายได้ ดังนี้

1. แบบนักเล่นกลลวงตา (Illusionist) ลักษณะของผู้เรียนแบบนี้ใช้เวลาส่วนใหญ่เพื่อการเรียนรู้อย่างจดจ่อ จะเรียนร่วมกับเพื่อนเพื่อให้ตัวเองรู้สึกว่าเป็นอิสระสำหรับการเรียนรู้ ชอบที่จะเรียนสรุปคำบรรยายที่ยืดยาวใหม่เพื่อสะดวกและเข้าใจง่าย บางครั้งจะทำการบ้านสำหรับวันต่อไป มีความสนใจที่จะหาคำตอบที่ถูกต้องให้เร็วที่สุด และในสุดท้ายก็จะหันมาอ่านหนังสือแต่ละ

บท บางครั้งก็จะทำเครื่องหมายหรือจดย่อไว้ เพื่อจะสามารถหาอ่านได้ง่ายในภายหลัง ใช้เวลาส่วนใหญ่เพื่อการเรียนรู้ได้เพียงเล็กน้อย ในการสอบจะสามารถตอบได้ดีแต่ในด้านความรู้ความเข้าใจมีน้อย เพราะการใช้วิธีรับท่องหนังสือแบบท่องจำ

2. แบบนักสร้างสรรค์ (Innovator) ลักษณะของผู้เรียนแบบนี้มีเป้าหมายเบื้องต้น คือ การสร้างความรู้ที่คนส่วนใหญ่นึกไม่ถึงไปจากสิ่งที่ได้เรียนรู้ ซึ่งหมายถึงแนวการวิจารณ์ และเข้าใจเนื้อหาให้ลึกลงไปอีก นักศึกษาประเภทนี้มักอ่อนไหวต่อความแตกต่างระหว่างความรู้และความคิดเห็น แบบการเรียนของเขายืดหยุ่นได้ และปล่อยให้เขาจัดการกับขอบเขตของหัวข้อวิชาที่มากมาย ซึ่งความยุ่งยากที่สำคัญของเขาจะเปิดขึ้นมาเมื่อเขามุ่งยึดแนวการเข้าใจระดับลึก และนวัตกรรมมากขึ้น จากการศึกษาที่เขามุ่งความสนใจส่วนใหญ่ไปที่ระดับความเข้าใจ จึงทำให้บางครั้งเขาก็ทะเลาะในระดับความจำและความระลึกได้ ในขณะที่ระดับดังกล่าวก็มีความสำคัญ ผู้เรียนแบบนี้มักจะสับสนในรายวิชาเกี่ยวกับการสำรวจขั้นพื้นฐาน ซึ่งมุ่งความรู้กว้าง ๆ มากกว่าที่จะ มุ่งส่วนลึก ผู้เรียนแบบนี้ก็มีแนวโน้มที่จะดำเนินชีวิต ไปอย่างเฉื่อยชานในปีแรกของการใช้ชีวิตในมหาวิทยาลัย แต่จะมีชีวิตชีวาเมื่อเขาได้ศึกษาในรายวิชาในระดับสูงและทำท่ายมากขึ้น

3. แบบมนุษย์เจ้าความคิด (Idea Man) ลักษณะของผู้เรียนแบบนี้จะมีทฤษฎีส่วนตัวหรือเกร็ด ๆ น้อย ๆ ที่สัมพันธ์กับหัวข้อต่าง ๆ เป็นส่วนตัวของเขาเอง ชอบถามคำถามที่ท้าทายในห้องเรียน และชอบพูดคุยกับผู้สอนในภายหลัง แต่ไม่ชอบศึกษาให้ลึกซึ่งตามลำพัง ด้วยเหตุนี้เอง ผู้เรียนแบบนี้จึงมีข้อมูลน้อยมากในการสนับสนุนทักษะและแนวคิดที่เขาเสนอ อย่างไรก็ตาม นักศึกษาแบบนี้จะได้เปรียบในการเรียนรายวิชาที่กว้าง ๆ เกี่ยวกับเรื่องทั่วไป แต่เขาไม่ค่อยตระหนักถึงความได้เปรียบดังกล่าว เพราะเขายืนยันที่จะหลีกเลี่ยงการเรียนรู้อะไรที่จริงจัง ผู้เรียนประเภทนี้จะรู้สึกยุ่งยากเป็นพิเศษ สำหรับรายวิชาที่เน้นรายละเอียด

4. แบบนักสืบ (Detective) ลักษณะของผู้เรียนแบบนี้ มีลักษณะตรงข้ามกับแบบมนุษย์เจ้าความคิด คือ เป็นพวกที่อุทิศเวลาเพื่อแสวงหารายละเอียดทุกอย่างอย่างทั่ว ๆ ที่เขาทำงานหนัก แต่ไม่สามารถทำข้อสอบประเภทที่ถามเรื่องบางอย่างมากกว่าถามความจำเนื้อหาได้ ด้วยเหตุนี้ ผู้เรียนแบบนี้มุ่งความสนใจไปที่รายละเอียดของเนื้อหา จึงทำให้เขาไม่สามารถรู้ในประเด็นที่กว้าง และหลักการทั่วไป ซึ่งส่วนนี้มีความจำเป็นต่อการจัดระเบียบและผสมผสานเนื้อหา แนวทางการศึกษาของพวกนี้จะเสียเวลาเรียนไปโดยเปล่าประโยชน์ เพราะไม่สามารถจับประเด็นที่สำคัญได้อีกทั้งไม่สามารถรวบรวมประเด็นต่าง ๆ ที่สัมพันธ์กันเข้าเป็นกลุ่มเพื่อทำให้การเรียนง่ายขึ้น ผู้เรียนประเภทนี้มักจะหลีกเลี่ยงการพูดคุยในห้องเรียนด้วยเกรงว่าจะพลาดประเด็นที่สำคัญไป

5. แบบผู้ชำนาญเฉพาะ (Technician) ลักษณะของผู้เรียนแบบนี้ เก่งในการกระทำ สิ่งต่าง ๆ และมักแสดงให้เห็นถึงความสามารถในเชิงประดิษฐ์และสามัญสำนึก จนเพื่อนที่มี

สติปัญญาเหนือกว่าคาดไม่ถึง การเรียนที่มุ่งความรู้จะเป็นปัญหายุ่งยากสำหรับผู้เรียนประเภทนี้ เพราะว่าเขามักจะให้ความสนใจกับความระลึกถึง และใช้ความเข้าใจจากประสบการณ์มากกว่าจากความรู้เดิม เขาจะประสบความสำเร็จถ้าเลือกอาชีพซึ่งเป็นอิสระจากการเรียนรู้แบบมีศูนย์กลางที่ความรู้

6. แบบนักปรับปรุง (Revisionist) ลักษณะของผู้เรียนประเภทนี้มีแนวคิดที่แน่นอน หรือมีค่านิยมซึ่งเขาจะพิจารณาไปสู่ส่วนรวมของทุกสิ่งทุกอย่างที่ควรจะเรียน สิ่งที่เขาศึกษานี้เป็นการทำงานกว้าง ๆ เพื่อหาสิ่งมาสนับสนุนแนวคิดดังกล่าว แบบการเรียนรู้ประเภทนี้นำไปสู่การรับรู้และการตีความหมายที่ต้องคัดเลือก ซึ่งอาจจะเป็นการบิดเบือนมากกว่าที่จะทำสิ่งต่าง ๆ ให้ชัดเจนยิ่งขึ้น ดังนั้นผู้เรียนแบบนี้มักประสบความสำเร็จลำบากในการเรียนบ่อย ๆ หากจะทำงานให้ได้ดี แนวทางในการเรียนของพวกนี้จึงต้องคำนึงถึงการรวบรวมความเข้าใจในการตีความ เนื้อหาวิชาที่มีให้เลือกมากมาย และผู้เรียนแบบนี้จะต้องพัฒนาเหตุผลให้ชัดเจน เพื่อทศนะที่เขายึดถืออยู่

7. แบบนักปฏิบัติ (Pragmatist) ลักษณะของผู้เรียนแบบนี้จะสร้างความพยายามที่จะค้นหาสิ่งที่เขามุ่งหวังในการเรียน และดำเนินไปตามแนวของเขา เพื่อที่จะทำให้เกิดความพอใจในสิ่งที่คาดหวังเหล่านั้น พวกนี้จะเลือกสาขาวิชาเรียนหรือโปรแกรมการเรียนอย่างระมัดระวัง เขาได้เปรียบในเรื่องของการแสวงหาโอกาสให้กับตนเอง และรักษาแนวทางในการศึกษาอย่างคล่องแคล่ว เขาจะไม่ค่อยทำทฤษฎีความคิดของผู้สอนในที่สาธารณะ เขามีแบบการเรียนรู้ที่ให้ประสิทธิผลสูง เมื่อเขาชอบทำตามโดยปราศจากข้อสงสัย แบบการเรียนรู้แบบนี้จะไม่ค่อยมีประสิทธิภาพนัก เพราะว่าการเรียนรู้ทางวิชาการนั้นมีพื้นฐานมาจากการแลกเปลี่ยนความคิดโดยอิสระ การตั้งคำถามตลอดจนการนำคำตอบต่าง ๆ มาทบทวนคิดใหม่ การที่นักวิชาการยอมรับสภาพของตนเองมากเกินไปโดยไม่ใช้ความคิดนั้นจะไม่ก่อให้เกิดผลอันใด

8. แบบนักใฝ่สันติภาพ (Pacifist) ลักษณะของผู้เรียนแบบนี้จะเป็นพวกรักความสงบ จะสนใจงานของเขาอยู่ในระดับต่ำคือ เรียนไปโดยอัตโนมัติไม่ได้ใช้ความคิดเลยเวลาเรียน มักจะใช้เวลาสำหรับการพักผ่อน และในอีกลักษณะหนึ่งคือการหนีความจริง เมื่อเข้าห้องเรียนก็จะลอกหรือจดทุกสิ่งทุกอย่างที่ได้ฟังได้ยินลงไป แต่หลังจากนั้นก็ไม่สามารถจำข้อความหรือสิ่งที่จดได้ ในทำนองเดียวกัน เมื่อเรียนเนื้อหาในหนังสือเขาจะดูทุกประโยคและขีดเส้นใต้กำกับ แต่เมื่อผ่านไปแล้วก็ไม่สามารถนึกถึงคำอธิบายหรือข้อถกเถียงของย่อหน้าที่ผ่านมาได้ ผู้เรียนแบบนี้หวังว่าถ้อยคำที่ผ่านหูและตาของเขาจะเปลี่ยนไปสู่ความรู้ที่มีความหมายโดยอัตโนมัติเลย โดยที่เขาไม่ต้องคิด แต่ในความเป็นจริง คำต่าง ๆ นั้นเป็นสัญลักษณ์ที่มนุษย์สร้างขึ้น ฉะนั้นการเรียนรู้จะไม่สามารถเกิดขึ้นได้จนกว่าคำดังกล่าวจะเปลี่ยนไปสู่ความรู้สึก (Sense) ของสิ่งที่เป็นตัวแทน ซึ่งในการนี้

ต้องการความสังเกตเอาใจใส่ การคิดตั้งคำถามและอื่น ๆ อีกมาก แม้ว่าพวกที่เรียนแบบนี้จะเข้าห้องเรียนเป็นประจำ และสนใจทุกบทเรียน แต่ก็สำเร็จด้วยความรู้เพียงเล็กน้อยเท่านั้น

9. แบบนักโทษทางปัญญา (Cognitive Prisoner) ลักษณะของผู้เรียนแบบนี้อาศัยความจำและความระลึกลงในการเรียนรู้ และบางครั้งก็สามารถจับเนื้อหาทางสติปัญญาในระดับความเข้าใจได้ดี แต่ความยุ่งยากของผู้เรียนแบบนี้อยู่ที่การนำเอกสารสิ่งที่เรียนรู้ไปใช้ประโยชน์ เพราะมีการแยกระดับความเข้าใจออกจากระดับการนำไปใช้ ดังนั้น รายวิชาเกี่ยวกับคณิตศาสตร์ หรือการทดลองจะไม่เหมาะสมกับผู้เรียนแบบนี้ เพราะเขาจะใช้วิธีการเรียนรู้ที่ใช้ความสามารถน้อยที่สุดในการทำงาน เป็นต้นว่า การมองหาคำตอบก่อนที่จะพยายามทำโจทย์ การลอกงานหรือลอกการบ้านของผู้อื่นและการจดจำตัวอย่างสำคัญจากหนังสือ

10. แบบโคคเคียว (Isolationist) ลักษณะของบุคคลประเภทนี้จะรู้มาก แต่มีความยุ่งยากเพราะความรู้ของเขาในเรื่องต่าง ๆ แต่ละเรื่องนั้น แยกออกมาจากเรื่องอื่น ๆ ทั้งหมด เขาสามารถรายงานสิ่งต่าง ๆ ที่นักทฤษฎีคนสำคัญคิด แต่ไม่สามารถเปรียบเทียบความแตกต่างของแนวคิดเหล่านั้นได้ และไม่สามารถรวมหัวข้อย่อยเพื่อตัดสินใจถกเถียงต่าง ๆ ได้ สำหรับนักศึกษาประเภทนี้การทำทฤษฎีทางวิชาการไม่ใช่สิ่งสำคัญที่จะได้มาซึ่งความรู้ แต่ควรจะรวมสิ่งที่เขาู้เข้าด้วยกัน

11. แบบปิดบัง (Mask) ลักษณะของผู้เรียนแบบนี้ ใช้หน้ากากปิดบังอำพรางตัวเองระหว่างที่เขาเรียนรู้ทางวิชาการ ลักษณะการปิดบังอย่างหนึ่งก็คือ การแสดงให้เห็นถึงความสับสนในความหมกมุ่นเช่น ยืมสมุดจดงานของคนอื่น ขอร้องให้เพื่อนช่วยเหลือในการทำการบ้านของตนเอง ลักษณะของการปิดบังอีกประการหนึ่งก็คือ พยายามที่จะทำให้เพื่อนคนอื่น ๆ เชื่อกันว่าเขาอ่านหนังสือเพียงเล็กน้อย แต่จริง ๆ แล้วเขาขยันอ่านหนังสืออย่างเต็มที่ ทั้งนี้เพราะเขามีวัตถุประสงค์ที่จะสนับสนุนให้นักศึกษาคนอื่น ๆ ไม่ได้อ่านหนังสือ วิธีการแบบนี้อาจช่วยให้ผู้เรียนแบบปิดบังสามารถเรียนเนื้อหาวิชาบางส่วนได้ดีกว่าเพื่อน ๆ แต่ปัญหาก็ตามมาก็คือ เมื่อผลการเรียนออกมา เพื่อน ๆ ก็จะทราบว่าผู้เรียนแบบนี้ปิดบังหลอกลวง ผู้เรียนแบบนี้อาจเรียนได้ดีขณะเดียวกันเขาก็อาจมองเพื่อนร่วมห้องได้ไม่สนิท

12. แบบมลายา (Shadow) ลักษณะของผู้เรียนแบบนี้ จะใช้วิธีคิดตามการเรียนรู้หรือรีบท่องหนังสือ เขาจะเตรียมบทเรียนโดยทั่วไปเป็นอย่างดี และจะปิดบังประเด็นสุดท้ายที่ยังเหลืออยู่ก่อนการสอบ รวมทั้งพยายามหลีกเลี่ยงการเรียนแบบเคร่งเครียด ดังนั้นเขาจะได้เปรียบในแง่ ได้รับการกระตุ้นทางสมองที่เกิดขึ้นพร้อมกับความตื่นเต้น เขามุ่งที่การสอบในนาทีสุดท้ายและ อ่านคำถามให้หมดโดยเร็วเพื่อจะคิดหาคำตอบก่อนที่จะลืมคำตอบที่ได้อ่านมา ข้อจำกัดของ เรียนแบบนี้

ที่เห็นได้ชัดคือ เขาไม่อาจทำหน้าที่ในการงานได้ดีหรือ ไม่สามารถศึกษาชั้นมหาวิทยาลัยได้อย่างมีประสิทธิภาพ

สุนทร โคตรบรรเทา (2535 : 175) กล่าวถึงรูปแบบการเรียนของนักศึกษาหรือวิธีเรียนของนักศึกษาไว้ 3 ลักษณะ ได้แก่

1. วิธีผิวเผิน นักศึกษามีแรงจูงใจในการเรียนเพื่อให้จบรายวิชาหรือกลัวการสอบตก มีความตั้งใจทำตามความต้องการของรายวิชาโดยการท่องจำเนื้อหาที่เป็นข้อเท็จจริง กระบวนการเรียนที่ใช้เพื่อให้บรรลุเป้าหมายของการเรียนคือ การเรียนแบบท่องจำ ผลการเรียนที่ได้จึงเป็นเพียงการรู้ข่าวสารข้อมูลที่เป็นข้อเท็จจริงต่าง ๆ และความเข้าใจในระดับผิวเผินเท่านั้น

2. วิธีลึกซึ้ง นักศึกษามีแรงจูงใจในการเรียนเพื่อให้เข้าใจเนื้อหาหรือความเกี่ยวข้องกับวิชาชีพ ซึ่งกระบวนการเรียนของนักศึกษาแต่ละคน แต่ละสาขาจะแตกต่างกัน แบ่งย่อยได้ 3 ประเภทคือ

2.1. ผู้เรียนปฏิบัติการ อาศัยวิธีการเรียนทีละขั้น ขอมรับเหตุผลทั่วไปอย่าง รอบคอบ ต่อเมื่อมีหลักฐาน มีความสนใจในรายละเอียดของข้อเท็จจริงและวิธีดำเนินการ ซึ่งอาจรวมถึงการเรียนรู้แบบท่องจำด้วย

ผู้เรียนความเข้าใจ ใช้กระบวนการซึ่งมีความสนใจเริ่มต้นอยู่ที่แนวความคิดกว้างๆ และความสัมพันธ์ของแนวความคิดนี้กับความรู้เดิมที่มีอยู่ นักศึกษาประเภทนี้ใช้วิธีเปรียบเทียบข้อแตกต่าง และพยายามให้ความหมายเนื้อหาที่เรียนด้วยตนเอง

ผู้เรียนเก่งหลายอย่าง ผู้เรียนประเภทนี้จะมีความเข้าใจในระดับที่ลึกซึ้ง โดยอาศัยความรู้ที่เป็นหลักการกว้าง ๆ และมีข้อเท็จจริงสนับสนุนเป็นพื้นฐาน

3. วิธียุทธศาสตร์ นักศึกษาที่ใช้วิธียุทธศาสตร์ อาจใช้กระบวนการเรียนคล้ายกับผู้เรียนวิธีลึกซึ้งและวิธีผิวเผิน แต่มีความแตกต่างสำคัญอยู่ที่แรงจูงใจและความตั้งใจ โดยมีแรงจูงใจอยู่ที่ความต้องการ ได้คะแนนสูง และแข่งขันกับผู้อื่น ผลการเรียนที่ได้ออกมาเป็นความเข้าใจในระดับที่ต่างกัน ซึ่งขึ้นอยู่กับความต้องการของรายวิชา และวิธีการประเมินผลการเรียนของอาจารย์เป็นสำคัญ

2.5 เครื่องมือวัดรูปแบบการเรียน

เครื่องมือวัดรูปแบบการเรียนที่มีนักจิตวิทยาและนักการศึกษาสร้างไว้ สรุปได้ดังนี้ (Curry, 1991: 253-254)

1. Student Learning Style Scale ของ Grasha และ Reichman ประกอบด้วยคำถามทั้งหมด 60 ข้อ เป็นคำถามที่ให้ผู้เรียนประเมินตนเองเกี่ยวกับความรู้สึกและทัศนคติที่มีต่อการเรียนการสอน และต่อสภาพทางการเรียนเป็นแบบทดสอบที่จำแนกผู้เรียนออกเป็น 6 แบบ ได้แก่ แบบอิสระ แบบพึ่งพา แบบหลีกเลี่ยง แบบมีส่วนร่วม แบบร่วมมือ และแบบแข่งขัน

2. Learning Preference Inventory ของ Rezler และ Rezmovic ประกอบด้วยคำถาม 15 ข้อ ซึ่งแต่ละข้อจะมีข้อความย่อย ๆ 6 ข้อ และให้ผู้เรียนจัดลำดับ 6 ข้อย่อยนี้ตามความเป็นจริงเป็นแบบสำรวจที่ถามเกี่ยวกับวิธีการเรียนรู้ที่ผู้เรียนชอบใช้ และสภาพทางการเรียนที่ผู้เรียนต้องการ เป็นแบบสำรวจที่จำแนกผู้เรียนออกเป็น 3 แบบคือ แบบต้องการเรียนตามลำพัง แบบต้องการมีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อน และแบบต้องการมีปฏิสัมพันธ์กับครู

3. Inventory of Learning Process ของ Schemeek ประกอบด้วยคำถาม 62 ข้อ ที่ให้ผู้เรียนตอบว่าถูกหรือผิด เป็นคำถามที่ประเมินเกี่ยวกับพฤติกรรมทางการเรียน และกระบวนการจัดลำดับความคิดที่ผู้เรียนใช้ในการรับข้อมูลใหม่ ๆ เข้ามาเพื่อการเรียนรู้ เป็นแบบสำรวจที่ศึกษาผู้เรียน 4 ด้านคือ การวิเคราะห์-สังเคราะห์ วิธีการเรียน ความคงทนของข้อมูล และความละเอียดลออในการปฏิบัติงาน

4. Learning Style Inventory ของ Kolb ประกอบด้วยคำถาม 32 ข้อ จำแนกผู้เรียนออกเป็น 4 ลักษณะ ตามทฤษฎีการเรียนรู้เชิงประสบการณ์ของเขา ซึ่งได้แก่ลักษณะประสบการณ์เชิงรูปธรรม ลักษณะการไตร่ตรอง ลักษณะสรุปเป็นหลักการนามธรรม และลักษณะการทดลองปฏิบัติจริง

5. Learning Styles Inventory ของ Canfield (อ้างถึงใน นิภา, 2537 : 25) ประกอบด้วยคำถาม 30 ข้อ ซึ่งแต่ละข้อจะประกอบด้วยข้อความ 4 ข้อย่อย แล้วให้ผู้เรียนจัดลำดับข้อย่อยทั้ง 4 ตามลำดับความเป็นจริง เป็นข้อคำถามที่ถามเกี่ยวกับองค์ประกอบที่มุ่งใจให้นักเรียนเลือกเรียน 4 องค์ประกอบคือ สภาพการณ์การเรียน ขอบเขตความสนใจ วิธีเรียน และระดับความคาดหวัง

2.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยเรื่องรูปแบบการเรียนที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร คณะผู้วิจัยได้สืบค้นเรื่องที่เกี่ยวข้อง ดังมีรายละเอียดต่อไปนี้

งานวิจัยต่างประเทศ

Guild (1980:1033-A) ได้ทำการวิจัยเรื่อง รูปแบบการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยแมสซาชูเซต (University of Massachusetts) เพื่อที่จะให้อาจารย์นำรูปแบบการเรียนมาใช้ประโยชน์ในการสอนในชั้นเรียน พบว่า

1. นักศึกษามีแนวทางในการเรียนแตกต่างกัน ซึ่งอาจจะจัดเป็นลักษณะรูปแบบการเรียนของแต่ละคน
2. คุณลักษณะของรูปแบบการเรียนสามารถประเมินผลและจำแนกได้
3. คุณลักษณะของรูปแบบการเรียนมีผลต่อบุคคลในทิศทางที่ต่างกัน และมีปัจจัยหลายประการที่มีผลต่อรูปแบบการเรียนของบุคคล
4. ทฤษฎีรูปแบบการเรียน มีความสำคัญในการที่จะนำมาใช้สำหรับการเรียนการสอนในชั้นเรียน
5. รูปแบบการสอนที่ดีจะมีผลต่อรูปแบบการเรียนและผลการเรียน

Yosoff (1983: 2304-A) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับรูปแบบการเรียนของกลุ่มนักศึกษาชาวมาเลเซียที่ลงทะเบียน ณ มหาวิทยาลัย

อิลินอยส์ โดยใช้แบบวัดรูปแบบการเรียนของโคลบ์ (Kolb's Learning Style Inventor) เขาค้นพบว่า พฤติกรรมที่พยายามหลีกเลี่ยงความล้มเหลว มีส่วนสัมพันธ์กับการเรียนรู้ที่มีลักษณะเห็น ได้ชัด ส่วนพฤติกรรมที่จะประสบความสำเร็จในการเรียน มีความสัมพันธ์กับการเรียนรู้ที่มีลักษณะเป็นนามธรรม ระดับชั้นปี และสาขาวิชาเรียน เป็นตัวประกอบที่มีนัยสำคัญในความสัมพันธ์ของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและรูปแบบการเรียน และพบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนค่อนข้างที่จะเป็นอิสระจากรูปแบบการเรียนที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ผลจากการศึกษาค้นคว้านี้ชี้ให้เห็นว่า ความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญบางอย่าง ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และรูปแบบการเรียนเมื่อวิเคราะห์โดยองค์ประกอบต่าง ๆ

Coke (1984 : 2373-A) ได้ทำการวิจัยเรื่อง แบบการเรียนของนักศึกษาพยาบาล ซึ่งได้ศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างวิธีการสอน 2 แบบ แบบหนึ่งเป็นวิธีการสอนที่ให้ผู้เรียนมีการเรียนแบบอิสระ (Independent Style Learning) ส่วนอีกแบบหนึ่งเป็นแบบการเรียนแบบพึ่งพา (Dependent Style Learning) กับการคิด 3 แบบ วิธีการสอนของครูที่ผู้เรียนชอบ และผลการเรียนปลายภาค โดยศึกษาจากนักศึกษาพยาบาล 2 กลุ่ม เครื่องมือที่ใช้เป็นรูปแบบทดสอบการคิด (Cognitive Style Tests) โดยกลุ่มแรกถูกสอนด้วยวิธีการสอนแบบพึ่งพาหรือขึ้นอยู่กับครูผู้สอน กลุ่มที่สองถูกสอนด้วยวิธีการสอนแบบอิสระที่ให้ตัดสินใจด้วยตนเอง ผลการวิจัยปรากฏว่า นักศึกษาพยาบาลมีแบบการเรียนที่อิสระและแบบการเรียนที่พึ่งพาในเปอร์เซ็นต์ที่เท่ากัน นักศึกษาพยาบาลมีผลการเรียนที่แตกต่างกันเพียงเล็กน้อย และวิธีการสอนของครูที่ผู้เรียนชอบจะเป็นวิธีสอนแบบอิสระ และค่าเฉลี่ยของผลการเรียนแบบอิสระมีนัยสำคัญกว่าผู้เรียนแบบพึ่งพา

Durfey 1986 : 1656-A) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการเรียน การเลือกวิชาเอก และความชอบในสภาพแวดล้อมทางอาชีพ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้คือ นักเรียนในชั้นต้นและชั้นสูงของวิทยาลัยชุมชนแห่งหนึ่ง จำนวน 4320 คน ผลการวิจัยปรากฏว่า ไม่พบความสัมพันธ์อย่างชัดเจนระหว่างรูปแบบการเรียน การเลือกวิชาเอก และความชอบในสภาพแวดล้อมทางอาชีพ แต่การเลือกวิชาเอกมีความสัมพันธ์กับความชอบในสภาพแวดล้อมทางอาชีพ มีการศึกษาต่อว่ามีตัวแปรอะไรบ้างที่มีอิทธิพลต่อรูปแบบการเรียน การเลือกวิชาเอก และความชอบในสภาพแวดล้อมทางอาชีพ พบว่า ตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อทั้งสามส่วนนี้ ได้แก่ ความชอบในรูปแบบการเรียน ความแตกต่างของวัฒนธรรม อคติขีวประวัติ และความสนใจในอาชีพ

Grout (1991: 2619-A) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการสอนของครูและรูปแบบการเรียนของนักเรียนที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางวิชาการ และการมาเรียนอย่างสม่ำเสมอของนักเรียน กลุ่มตัวอย่างคือ นักเรียนเรียนระดับ 12 จำนวน 99 คน และครูสอนภาษาอังกฤษ 4 คน ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในชนบทที่รัฐแมสซาชูเซต ผลการวิจัยพบว่า

1. มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญ ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางวิชาการและการมาเรียนสม่ำเสมอ
2. มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญระหว่างตัวแปรเพศของนักเรียน กับผลสัมฤทธิ์ทางวิชาการ
3. นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น เมื่อได้รับการสอนที่สอดคล้องกับรูปแบบการเรียน

Horwood (1992: 447-A) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการเรียน และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษานานาชาติ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ เป็นนักศึกษานานาชาติของ มหาวิทยาลัย Murray State จำนวน 90 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ Learning Style Profile ของ National Association of Secondary Principals ซึ่งมีองค์ประกอบ 4 ด้านคือ ทักษะในการใช้ ความคิด (Cognitive Skill) การตอบสนองต่อการรับรู้ (Perceptual Response) วิธีสอนที่ชอบ (Instructional Preference) และวิธีเรียนที่ชอบ (Study Preference) ผลการวิจัยพบว่า รูปแบบการเรียนมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน องค์ประกอบทางการตอบสนองต่อการรับรู้ มีความสัมพันธ์มากที่สุด

งานวิจัยในประเทศ

เขาวภา โชติวิชัย (2534 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง รูปแบบการเรียนของ นักศึกษาวิทยาลัยครู โปรแกรมวิชาสังคมศึกษา กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ได้แก่ นักศึกษาใน วิทยาลัยครูที่เปิดสอน โปรแกรมวิชาสังคมศึกษา ชั้นปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2533 จำนวน 223 คน เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบสอบถามการเรียน ซึ่งประกอบด้วยรูปแบบการเรียน 5 แบบคือ แบบ อิสระ แบบฟังพา แบบหลีกเลี่ยง แบบร่วมมือ และแบบแข่งขัน ผลการวิจัยสรุปได้ว่า

1. นักศึกษามีรูปแบบการเรียนแบบร่วมมืออยู่ในระดับมาก ส่วนแบบอิสระ แบบ ฟังพา แบบหลีกเลี่ยง และแบบแข่งขัน อยู่ในระดับปานกลาง
2. นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและปานกลาง มีรูปแบบการเรียนแบบ อิสระมากกว่านักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ส่วนรูปแบบการเรียนแบบอื่นไม่พบความ แตกต่าง
3. นักศึกษาที่พักในหอพักวิทยาลัยครูมีรูปแบบการเรียนแบบแข่งขันมากกว่า นักศึกษาในหอพักเอกชน และที่พักในบ้านพักอาศัย ส่วนรูปแบบการเรียนแบบอื่นไม่พบความ แตกต่าง

พรทิพย์ บุญรอด (2534 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง แบบการเรียนของ นักศึกษา มหาวิทยาลัยศิลปากร จากกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 961 คน โดยใช้เครื่องมือจากแบบวัดแบบการเรียน ของ Grashaa และ Reichman พบว่านักศึกษามหาวิทยาลัยศิลปากร ชอบแบบการเรียนแบบมีส่วนร่วมสูงสุด ชอบแบบการเรียนแบบร่วมมือรองลงมา และชอบแบบการเรียนแบบหลีกเลี่ยงน้อยที่สุด และเมื่อทำการเปรียบเทียบความเกี่ยวข้องระหว่างแบบการเรียนกับระดับชั้นปี สาขาวิชา และ

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนพบว่า แบบการเรียนกับระดับชั้นปี ไม่มีความเกี่ยวข้องกันที่ระดับนัยสำคัญ .05 ขณะที่สาขาวิชา และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ต่างก็มีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับแบบการเรียนที่ระดับนัยสำคัญ .01 โดยที่นิสิตสาขาวิชามนุษยศาสตร์ ชอบแบบการเรียนแบบร่วมมือสูงสุด ขณะที่นิสิตสาขาวิชาสังคมศาสตร์และสาขาวิชาวิทยาศาสตร์ ชอบแบบการเรียนแบบมีส่วนร่วมสูงสุด และนิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับสูงและระดับต่ำ ชอบแบบการเรียนแบบมีส่วนร่วมสูงสุด ขณะที่นิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับกลาง ชอบแบบการเรียนแบบร่วมมือสูงสุด

จันทนา พรหมศิริ (2535 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง แบบการเรียนของนิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ โดยรวบรวมข้อมูลจากนิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 1,000 คน โดยใช้แบบวัดรูปแบบการเรียนของ Grashaa และ Reichman ผลการวิจัยพบว่า นิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ชอบแบบการเรียนแบบร่วมมือสูงสุด และชอบแบบการเรียนแบบมีส่วนร่วมรองลงมา โดยชอบแบบอิสระน้อยที่สุด จากการเปรียบเทียบแบบการเรียนกับระดับชั้นปี สาขาวิชา และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พบว่า ระดับชั้นปี และสาขาวิชาไม่มีความสัมพันธ์กับแบบการเรียนที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05 และ .03 ตามลำดับ ขณะที่ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีความสัมพันธ์กับแบบการเรียนที่ระดับนัยสำคัญ .01 กล่าวคือ นิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับสูง ระดับกลาง และระดับต่ำ ชอบแบบการเรียนแบบความร่วมมือสูงสุด และชอบแบบการเรียนแบบมีส่วนร่วมรองลงมา โดยนิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับสูงและระดับกลาง ชอบแบบการเรียนแบบอิสระน้อยที่สุด ขณะที่นิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับต่ำ ชอบแบบการเรียนแบบแข่งขันและแบบอิสระน้อยที่สุดเท่ากัน

สุพรรณ เศรษฐมกุล (2536 : บทคัดย่อ) ทำการวิจัยเรื่อง แบบการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอกชน จากกลุ่มตัวอย่าง 794 คน โดยใช้แบบวัดรูปแบบการเรียนของ Grashaa และ Reichman ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษามหาวิทยาลัยเอกชน ชอบแบบการเรียนแบบมีส่วนร่วมสูงสุด ชอบแบบการเรียนแบบร่วมมือรองลงมา และชอบแบบการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 ส่วนนักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกัน ชอบแบบการเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ.05 โดยนักศึกษาชั้นปีระดับต้น ชอบแบบการเรียนแบบมีส่วนร่วมสูงสุด นักศึกษาสาขาวิชามนุษยศาสตร์ ชอบแบบการเรียนแบบร่วมมือสูงสุด นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับสูง ระดับต่ำ ชอบแบบการเรียนแบบมีส่วนร่วมสูงสุด นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับกลาง ชอบแบบการเรียนแบบร่วมมือสูงสุด

จกกล พูลสวัสดิ์ (2541 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง รูปแบบการเรียนของนิสิต : ศึกษาเฉพาะนิสิตสาขาศึกษาศาสตร์-เกษตร มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ประชากรที่ศึกษาเป็นนิสิตที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรี ปีการศึกษา 2540 จำนวน 166 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบวัดรูปแบบการเรียนของ Grasha และ Reichman ผลการวิจัยพบว่า 1) นิสิตสาขาศึกษาศาสตร์-เกษตร มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์มีรูปแบบการเรียนแบบมีส่วนร่วมและแบบร่วมมืออยู่ในระดับมาก 2) นิสิตหญิงและนิสิตชายมีรูปแบบการเรียนแต่ละแบบไม่แตกต่างกัน 3) นิสิตต่างชั้นปีมีรูปแบบการเรียนแบบร่วมมือและแบบหลีกเลี่ยง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ .05 ตามลำดับ 4) นิสิตชอบรูปแบบการสอนแบบบูรณาการ การพาไปศึกษานอกสถานที่ สัมมนา มีผู้ทรงคุณวุฒิบรรยายและอภิปราย อยู่ในระดับมาก

อนุชัย ชีระเรืองไชยศรี(2542 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่าง รูปแบบการเรียน ของการเรียนในมหาวิทยาลัยเสมือน ที่มีต่อสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษา กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยคือ นิสิตระดับบัณฑิตศึกษาจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวน 24 คน และนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ จำนวน 20 คน รวมทั้งหมด 44 คน ที่เรียนจากเว็บไซต์มหาวิทยาลัยเสมือนที่ได้พัฒนาขึ้น ประกอบด้วย ห้องเรียน ห้องสมุด กระดานข่าว ห้องสนทนา ศูนย์การค้า โรงภาพยนตร์ ห้องอ่านหนังสือพิมพ์ และห้องพักอาจารย์ พฤติกรรมการเรียนศึกษาในด้านความถี่ในการเข้าเวบมหาวิทยาลัยเสมือน ระยะเวลาที่อยู่ในมหาวิทยาลัยเสมือน ความถี่ในการเปิดเวบที่เกี่ยวข้องกับการเรียน ความถี่ในการเปิดเวบที่ไม่เกี่ยวข้องกับการเรียน ความถี่ในการเข้าร่วมถามตอบในกระดานข่าว และสถานที่ใช้ในการเข้ามหาวิทยาลัยเสมือน รูปแบบการเรียนของกลุ่มตัวอย่างจำแนกโดยใช้แบบวัดรูปแบบการเรียนของ Grasha และ Reichman วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียวและแบบสองทาง และการหาสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน การวิเคราะห์การถดถอยพหุเพื่อทำนายสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนจากพฤติกรรมการเรียน

ผลการวิจัยพบว่า รูปแบบการเรียนของผู้เรียนต่างกัน ไม่มีผลต่อสัมฤทธิ์ผลในการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และพฤติกรรมการเรียนในด้านความถี่ของการเปิดเวบที่เกี่ยวข้องกับการเรียนที่แตกต่างกัน มีผลสัมฤทธิ์ผลของการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ปฏิสัมพันธ์ของรูปแบบการเรียนกับพฤติกรรมการเรียนในด้านการเปิดเวบที่ไม่เกี่ยวข้องกับการเรียนมีผลร่วมกันต่อสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ สำหรับพฤติกรรมการเรียนอื่นๆ ไม่พบว่ามีปฏิสัมพันธ์ร่วมกันกับรูปแบบการเรียนที่จะมีผลร่วมกันต่อสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน

ภรณ์ชนก นุรณะเรข (2545 : บทคัดย่อ) ทำการวิจัยเรื่อง รูปแบบการเรียนของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ในวิทยาลัยอาชีวศึกษา กลุ่มภาคตะวันออกเฉียงเหนือ โดยจำแนกตามระดับชั้น และประเภทวิชา เก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพใน วิทยาลัยอาชีวศึกษา กลุ่มภาคตะวันออกเฉียงเหนือ จำนวน 346 คน โดยการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้น เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถาม ซึ่งผู้วิจัยพัฒนามาจากแบบวัดรูปแบบการเรียนของ Grasha and Reichman ซึ่งมี ค่าสัมประสิทธิ์ความเที่ยงเท่ากับ 0.86 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ การหาค่าร้อยละ และการทดสอบค่า ไค-สแควร์

ผลการวิจัยพบว่า

1. นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ในวิทยาลัยอาชีวศึกษา กลุ่มภาคตะวันออกเฉียงเหนือ มีรูปแบบการเรียนแบบมีส่วนร่วมมากที่สุด มีรูปแบบการเรียนแบบพึ่งพารองลงมา และมีรูปแบบการเรียนแบบหลีกเลี่ยงน้อยที่สุด
2. นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ในวิทยาลัยอาชีวศึกษา กลุ่มภาคตะวันออกเฉียงเหนือ แต่ละระดับชั้น แต่ละประเภทวิชา มีรูปแบบการเรียนไม่แตกต่างกัน

สุรศักดิ์ ยอดหาญ (2546: บทคัดย่อ) ทำการวิจัยเรื่อง รูปแบบการเรียนของนักศึกษา ระดับบัณฑิตศึกษาสถาบันราชภัฏในเขตกรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยคือ รูปแบบการเรียนแบบมีส่วนร่วมมากที่สุด เข้าศึกษาในปีการศึกษา 2543-2544 ของสถาบันราชภัฏในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 317 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามซึ่งพัฒนาขึ้น จากแบบวัดรูปแบบการเรียนของ Grasha และ Reichman ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาสถาบันราชภัฏในเขตกรุงเทพมหานคร มีรูปแบบการเรียนแบบมีส่วนร่วมมากที่สุด รองลงมาเป็นแบบอิสระ และมีรูปแบบการเรียนแบบหลีกเลี่ยงน้อยที่สุด นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาที่มีเพศต่างกัน ปีที่เข้าศึกษาต่างกัน สาขาวิชาต่างกัน และสถาบันราชภัฏที่ศึกษาต่างกันมีรูปแบบการเรียนรู้อื่นๆไม่แตกต่างกัน

ยงยศ วรรณประดิษฐ์ (2546 : บทคัดย่อ) ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษาแนวทางการพัฒนา รูปแบบการเรียนการสอนของนักศึกษาในหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาเทคโนโลยีอุตสาหกรรม สถาบันราชภัฏพระนคร กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยคือ นักศึกษาระดับมหาบัณฑิต สถาบันราชภัฏพระนคร จำนวน 124 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบสอบถาม เป็นแบบเลือกตอบและแบบมาตราส่วนประมาณค่า การวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัย ใช้โปรแกรมวิเคราะห์ข้อมูลสำเร็จรูป SPSS for WINDOW โดยใช้ค่าร้อยละ และค่าไคสแควร์ (Chi - Square) ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. นักศึกษาระดับมหาบัณฑิต สถาบันราชภัฏพระนคร มีรูปแบบการเรียนแบบมีส่วนร่วมมากที่สุด รองลงมาเป็นแบบร่วมมือ และมีรูปแบบหลีกเลี่ยงน้อยที่สุด

2. นักศึกษาระดับมหาบัณฑิต สถาบันราชภัฏพระนคร จำแนกตามหลักสูตรสาขา เทคโนโลยีอุตสาหกรรม สาขาบริหารการศึกษา สาขาคณิตศาสตร์ สาขาหลักสูตรและการสอน และสาขาสิ่งแวดล้อมศึกษา มีรูปแบบการเรียนแบบมีส่วนร่วมมากที่สุด รองลงมาเป็นแบบร่วมมือ และมีรูปแบบหลีกเลี่ยงน้อยที่สุด จำแนกตามระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมระหว่าง 3.50-4.00 และต่ำกว่า 3.50 มีรูปแบบการเรียนแบบมีส่วนร่วมมากที่สุด รองลงมาเป็นแบบร่วมมือ และมีรูปแบบหลีกเลี่ยงน้อยที่สุด

3. นักศึกษาระดับมหาบัณฑิต สาขาเทคโนโลยีอุตสาหกรรม สถาบันราชภัฏพระนคร มีรูปแบบการเรียนแบบมีส่วนร่วมมากที่สุด รองลงมาเป็นแบบร่วมมือ และมีรูปแบบหลีกเลี่ยงน้อยที่สุด จำแนกตามระดับคะแนนเฉลี่ยสะสมระหว่าง 3.50-4.00 และต่ำกว่า 3.50 มีรูปแบบการเรียนแบบมีส่วนร่วมมากที่สุด รองลงมาเป็นแบบร่วมมือ และมีรูปแบบหลีกเลี่ยงน้อยที่สุด

ไกลเลิส พาสนาโสทร นิถาวรธม รัตนานนท์ และพุดตาล มีสรรพวงศ์ (2547 : บทคัดย่อ) ทำการวิจัยเรื่อง แบบการเรียนของนักศึกษาวิทยาลัยพยาบาลพระปกเกล้า จันทบุรี กลุ่มตัวที่ใช้ในการศึกษาคั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรบัณฑิต ชั้นปีที่ 1,2,3 และ 4 นักศึกษาพยาบาลหลักสูตร พยาบาลศาสตรบัณฑิต (ต่อเนื่อง)ชั้นปีที่ 1 และชั้นปีที่ 2 ของวิทยาลัยพยาบาลพระปกเกล้า จันทบุรี ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคการศึกษาที่ 3 ปีการศึกษา 2545 จำนวน 232 คน เลือกมาโดยการสุ่มตัวอย่าง เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาเป็นแบบสอบถามแบบการเรียนของนักศึกษาซึ่งแบ่งแบบการเรียนออกเป็น 5 แบบ คือ แบบอิสระ แบบพึ่งพา แบบแข่งขัน แบบหลีกเลี่ยง และแบบร่วมมือ แบบสอบถามการเรียนที่ใช้ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.86 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ความถี่ ร้อยละ คะแนนเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบค่าที (T) และการทดสอบค่าเอฟ (F)

ผลการวิจัยพบว่า

1. นักศึกษาวิทยาลัยพยาบาลพระปกเกล้า จันทบุรี โดยส่วนรวม มีแบบการเรียนแบบร่วมมือ ($\bar{x} = 3.64$) เป็นอันดับหนึ่ง รองลงไปคือแบบพึ่งพา แบบอิสระและแบบแข่งขัน โดยทุกแบบอยู่ในระดับปานกลาง ยกเว้นแบบหลีกเลี่ยง ($\bar{x} = 2.31$) อยู่อันดับสุดท้ายและอยู่ในระดับต่ำ

2. นักศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรบัณฑิต และ นักศึกษาพยาบาลหลักสูตร พยาบาลศาสตรบัณฑิต (ต่อเนื่อง) มีความแตกต่างกันอย่างนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ในแบบการเรียนแบบแข่งขัน ส่วนแบบการเรียนอื่นๆแตกต่างกันอย่างไม่นัยสำคัญทางสถิติ โดยมีค่าคะแนนเฉลี่ย

อยู่ในระดับปานกลาง ยกเว้นนักศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรบัณฑิต ที่มีแบบการเรียนแบบร่วมมืออยู่ในระดับสูงและแบบหลักเหลืออยู่ในระดับต่ำ

3. นักศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรบัณฑิต ชั้นปีที่ 1 และชั้นปีที่ 4 มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ในแบบการเรียนแบบอิสระ นักศึกษาพยาบาลหลักสูตรพยาบาลศาสตรบัณฑิต (ต่อเนื่อง) ชั้นปีที่ 2 และนักศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรบัณฑิต ชั้นปีที่ 1 และชั้นปีที่ 2 มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในแบบการเรียนแบบแข่งขัน ส่วนแบบการเรียนแบบอื่นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติโดยนักศึกษาศาสตรบัณฑิต ชั้นปีที่ 2,3 และ 4 มีค่าคะแนนเฉลี่ยของแบบการเรียนแบบร่วมมืออยู่ในระดับสูง ชั้นปีที่ 1 และ 2 มีแบบการเรียนแบบพึ่งพาอยู่ในระดับสูง ชั้นปีที่ 1 และ 3 มีแบบการเรียนแบบหลักเหลืออยู่ในระดับต่ำ นอกนั้นอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนหลักสูตร พยาบาลศาสตรบัณฑิต (ต่อเนื่อง)ชั้นปีที่ 1 มีแบบการเรียนแบบหลักเหลืออยู่ในระดับต่ำ นอกนั้นอยู่ในระดับปานกลาง

4. นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและปานกลางมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในแบบการเรียนแบบหลักเหลือ ส่วนแบบการเรียนแบบอื่นแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ นักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมากและสูงมีค่าคะแนนเฉลี่ยของแบบการเรียนแบบร่วมมืออยู่ในระดับสูง และมีแบบการเรียนแบบหลักเหลืออยู่ในระดับต่ำส่วนนักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำมีแบบการเรียนแบบพึ่งพาอยู่ในระดับสูง นอกนั้นอยู่ในระดับปานกลาง

วิไลลักษณ์ ตางาม และอุดมวิทย์ พลเยี่ยม (2547: บทคัดย่อ) ทำการวิจัยเรื่อง รูปแบบการเรียนของนักศึกษาระดับปริญญาตรี สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตโชติเวช ประชากรในการวิจัย คือ นักศึกษา คณะวิศวกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตโชติเวช จำนวน 684 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือแบบวัดรูปแบบการเรียนของ Grasha และ Reichman ผลการวิจัยพบว่า

1. นักศึกษามีรูปแบบการเรียนมีส่วนร่วม และแบบร่วมมืออยู่ในระดับสูง รองลงมา คือแบบพึ่งพา แบบอิสระ แบบแข่งขัน และแบบหลักเหลือ ตามลำดับ
2. นักศึกษาเพศชายกับเพศหญิงมีรูปแบบการเรียนแตกต่างกันรูปแบบเดียวคือแบบหลักเหลือ
3. นักศึกษาที่มีสาขาวิชาต่างกันมีระดับรูปแบบการเรียนแตกต่างกัน 3 รูปแบบคือ แบบพึ่งพา แบบร่วมมือ และแบบแข่งขัน
4. นักศึกษาที่มีระดับชั้นปีต่างกัน มีระดับรูปแบบการเรียนต่างกัน 1 รูปแบบ คือแบบร่วมมือ

อภิญา ปิ่นเงิน (2547 : บทคัดย่อ) ทำการวิจัยเรื่องรูปแบบการเรียนของนักศึกษา คณะบริหารธุรกิจ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล กลุ่มตัวอย่างคือ นักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะบริหารธุรกิจ ศูนย์กลางสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล จำนวน 389 คน โดยการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้นเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถาม ซึ่งผู้วิจัยพัฒนามาจากแบบวัดรูปแบบการเรียนของ Grasha and Reichman ซึ่งมีค่าประสิทธิความเที่ยงเท่ากับ 0.67 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ การหาค่าความถี่ ค่าร้อยละ และการทดสอบค่าไค-สแควร์

ผลการวิจัยพบว่า

1. นักศึกษา คณะบริหารธุรกิจ ศูนย์กลางสถาบันเทคโนโลยีราชมงคลมีรูปแบบการเรียนแบบมีส่วนร่วมมากที่สุด รองลงมาคือรูปแบบการเรียนแบบร่วมมือ ส่วนรูปแบบการเรียนแบบหลักเล็งมีน้อยที่สุด

2. ความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการเรียน กับประเภทของหลักสูตร นักศึกษา คณะบริหารธุรกิจ ศูนย์กลางสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ไม่มีความสัมพันธ์กัน

3. ความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการเรียน กับวิชาเอกที่ศึกษาของ นักศึกษา คณะบริหารธุรกิจ ศูนย์กลางสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ไม่มีความสัมพันธ์กัน

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง รูปแบบการเรียนที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ ผู้วิจัยดำเนินการวิจัยดังนี้

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

3.1.1 ประชากร

ประชากรในการวิจัย คือ นักศึกษาปริญญาตรีชั้นปีที่ 4 เฉพาะภาคปกติ ของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ปีการศึกษา 2550 ซึ่งมี 6 คณะ จำนวน 777 คน ดังแสดงในตารางที่ 3.1

3.1.2 กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยคือ นักศึกษาปริญญาตรีชั้นปีที่ 4 เฉพาะภาคปกติ ของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ปีการศึกษา 2550 จำนวน 257 คน จากการสุ่มตัวอย่างแบบชั้น (Stratified Random Sampling) ดังแสดงในตาราง 3.1 กำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่าง (Sample Size) โดยเทียบจากตารางกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างของ Krejcie and Morgan (1970: 608-609)

ตารางที่ 3.1 แสดงจำนวนนักศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ที่เป็นประชากร และกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามคณะ

คณะ	ประชากร (คน)	กลุ่มตัวอย่าง (คน)
1. ศิลปศาสตร์	28	9
2. บริหารธุรกิจ	296	98
3. อุตสาหกรรมสิ่งทอและออกแบบแฟชั่น	69	23
4. เทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์	232	77
5. เทคโนโลยีสื่อสารมวลชน	72	24
6. สถาปัตยกรรมศาสตร์และการออกแบบ	80	26
รวม	777	257

ที่มา : สำนักส่งเสริมวิชาการและงานทะเบียน มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

3.2.1 ลักษณะของเครื่องมือ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนของนักศึกษา แบ่งเป็น 2 ตอน

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป มีลักษณะเป็นแบบตรวจคำตอบ (Check List) ตามเกี่ยวกับเพศ และคณะที่นักศึกษาสังกัด และแบบเขียนตอบตามเกี่ยวกับคะแนนเฉลี่ยสะสมของนักศึกษา

ตอนที่ 2 รูปแบบการเรียนของนักศึกษา มีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ (Rating Scale) จำนวน 60 ข้อ ตามเกี่ยวกับรูปแบบการเรียน 6 รูปแบบ ดังนี้

1. แบบอิสระ (Independent Style)	10	ข้อ
2. แบบพึ่งพา (Dependent Style)	10	ข้อ
3. แบบหลีกเลี่ยง (Avoidance Style)	10	ข้อ
4. แบบร่วมมือ (Collaborative Style)	10	ข้อ
5. แบบมีส่วนร่วม (Participant Style)	10	ข้อ
6. แบบแข่งขัน (Competitive Style)	10	ข้อ

โดยการคละข้อคำถามของรูปแบบการเรียนทั้ง 6 รูปแบบ

3.2.2 การสร้างและการหาคุณภาพของเครื่องมือ

1. ศึกษาข้อมูล ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
2. นำรูปแบบการเรียนตามแนวคิดของ Grasha และ Reichman มาเป็นกรอบ และพัฒนาแบบสอบถาม

3. นำเสนอผู้ทรงคุณวุฒิ เพื่อพิจารณาความเหมาะสมของข้อคำถามและปรับปรุง แก้ไข
รายนามผู้ทรงคุณวุฒิ

1. รศ.ดร.นวลจิตต์ เขาวงกิตพิงส์ อาจารย์ประจำคณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช
2. ผศ.ดร. นิตยา สำเร็จผล คณบดีคณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ
3. อาจารย์จินตนา จินคาร์ตัน อาจารย์ประจำคณะศิลปศาสตร์
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

4. นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองใช้ (Try Out) กับนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ จำนวน 30 คน

5. หาความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถามตอนที่ 2 ข้อมูลรูปแบบการเรียน 6 รูปแบบทั้งหมด โดยการใช้ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficient) ได้ค่าความเชื่อมั่นทั้งหมดเท่ากับ 0.853

6. นำแบบสอบถามที่ผ่านการหาคุณภาพแล้ว ไปเก็บรวบรวมข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่าง

3.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล

ทำการเก็บข้อมูลจากนักศึกษาระดับปริญญาตรีหลักสูตร 4 ปีภาคปกติในปีการศึกษา 2550 มีนักศึกษาชั้นปีที่ 4 ภาคปกติทั้งหมด 6 คณะ คือ

1. ศิลปศาสตร์
2. บริหารธุรกิจ
3. อุตสาหกรรมสิ่งทอและออกแบบแฟชั่น
4. เทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์
5. เทคโนโลยีสื่อสารมวลชน
6. สถาปัตยกรรมศาสตร์และการออกแบบ

ของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครในช่วงเดือนกรกฎาคมถึงสิงหาคม 2550 ได้แบบสอบถามคืน 246 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 95.72

3.4 การวิเคราะห์ข้อมูล

นำแบบสอบถามที่ได้รับคืนทั้งหมด มาตรวจความสมบูรณ์และให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ แล้วนำมาวิเคราะห์ด้วยโปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ SPSS for Windows โดยดำเนินการดังนี้

1. วิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของนักศึกษา โดยการหาค่าความถี่และค่าร้อยละ
2. วิเคราะห์ระดับรูปแบบการเรียนของนักศึกษาโดยการหาค่าเฉลี่ย (\bar{x}) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Sd)
3. วิเคราะห์หาตัวแปรพยากรณ์ (X) ที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (Y) ของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร โดยใช้วิธีการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์การถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression Analysis) และหาสมการพยากรณ์

3.5 สถิติที่ใช้ในการวิจัย

1. สถิติพรรณนา ได้แก่ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา

2. สถิติอ้างอิง ได้แก่ สถิติหาสมการพยากรณ์

3.6 การแปลความหมายข้อมูล

ทำการแปลความหมายของค่าเฉลี่ยจากการวิเคราะห์ข้อมูลตามวัตถุประสงค์ข้อที่ 1 โดยใช้เกณฑ์ดังแสดงในตารางที่ 3.2

ตารางที่ 3.2 เกณฑ์การแปลความหมายของค่าเฉลี่ย

ช่วงค่าเฉลี่ย	ระดับการใช้รูปแบบการเรียน
4.50 - 5.00	สูงมาก
3.50 - 4.49	สูง
2.50 - 3.49	ปานกลาง
1.50 - 2.49	ต่ำ
1.00 - 1.49	ต่ำมาก

บทที่ 4

ผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง รูปแบบการเรียนที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร นำเสนอผลการวิจัยเป็น 3 ตอนดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของ นักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ระดับรูปแบบการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์รูปแบบการเรียนที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

ตอนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของ นักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

ตารางที่ 1 แสดงความถี่และร้อยละของข้อมูลทั่วไปของนักศึกษา

n = 246

ข้อมูล	ความถี่ (คน)	ร้อยละ
1. เพศ		
ชาย	61	24.40
หญิง	185	75.20
2. คณะ		
ศิลปศาสตร์	8	3.25
บริหารธุรกิจ	95	38.62
อุตสาหกรรมสิ่งทอและออกแบบแฟชั่น	23	9.35
เทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์	77	31.30
เทคโนโลยีสื่อสารมวลชน	23	9.35
สถาปัตยกรรมศาสตร์และการออกแบบ	20	8.13

จากตารางที่ 1 แสดงให้เห็นว่านักศึกษามากกว่าครึ่งเป็นเพศหญิง มีจำนวนร้อยละ 75.20 เป็นเพศชายร้อยละ 24.40

นักศึกษามากกว่าครึ่งที่ตอบแบบสอบถามศึกษาในคณะบริหารธุรกิจ ร้อยละ 38.62 รองลงมาคือ คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ คณะอุตสาหกรรมสิ่งทอและออกแบบแฟชั่น คณะเทคโนโลยีสื่อสารมวลชน คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์และการออกแบบ และคณะศิลปศาสตร์ตามลำดับ

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ระดับรูปแบบการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

ตารางที่ 2 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานระดับรูปแบบการเรียน และอันดับที่ของรูปแบบการเรียนของนักศึกษา

รูปแบบการเรียน	นักศึกษา (n =246)		ระดับรูปแบบการเรียน	อันดับที่
	\bar{x}	Sd		
แบบอิสระ	3.42	0.41	ปานกลาง	3
แบบพึ่งพา	3.26	0.45	ปานกลาง	4
แบบหลีกเลี่ยง	2.96	0.57	ปานกลาง	5
แบบร่วมมือ	3.52	0.42	สูง	2
แบบมีส่วนร่วม	3.62	0.45	สูง	1
แบบแข่งขัน	2.67	0.69	ปานกลาง	6

จากตารางที่ 2 แสดงให้เห็นว่านักศึกษามีรูปแบบการเรียนแบบมีส่วนร่วม และแบบร่วมมืออยู่ในระดับสูง (\bar{x} =3.62 และ 3.52 ตามลำดับ) รองลงมาคือแบบอิสระ แบบพึ่งพา แบบหลีกเลี่ยง และแบบแข่งขันตามลำดับ

ตารางที่ 3 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับรูปแบบการเรียนรู้ และอันดับที่ของรูปแบบการเรียนรู้ของนักศึกษา

รูปแบบการเรียนรู้	เพศ							
	ชาย (n = 61)				หญิง (n = 185)			
	\bar{x}	Sd	ระดับรูปแบบการเรียนรู้	อันดับที่	\bar{x}	Sd	ระดับรูปแบบการเรียนรู้	อันดับที่
แบบอิสระ	3.55	0.45	สูง	2	3.38	0.39	ปานกลาง	3
แบบพึ่งพา	3.21	0.46	ปานกลาง	4	3.28	0.44	ปานกลาง	4
แบบหลีกเลี่ยง	2.99	0.50	ปานกลาง	5	2.95	0.59	ปานกลาง	5
แบบร่วมมือ	3.54	0.45	สูง	3	3.52	0.42	สูง	2
แบบมีส่วนร่วม	3.57	0.47	สูง	1	3.64	0.44	สูง	1
รวม								
แบบแข่งขัน	2.74	0.60	ปานกลาง	6	2.65	0.72	ปานกลาง	6

จากตารางที่ 3 แสดงให้เห็นว่านักศึกษาเพศชายมีรูปแบบการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมมากที่สุด ซึ่งอยู่ในระดับสูง ($\bar{x}=3.75$) รองลงมาคือ แบบอิสระ แบบร่วมมือ แบบพึ่งพา แบบหลีกเลี่ยง และแบบแข่งขันตามลำดับ

นักศึกษาเพศหญิง มีรูปแบบการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมมากที่สุด ($\bar{x}=3.64$) รองลงมาคือ แบบร่วมมือ แบบอิสระ แบบพึ่งพา แบบหลีกเลี่ยงและแบบแข่งขันตามลำดับ

ตารางที่ 4 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ระดับรูปแบบการเรียน และอันดับที่ของรูปแบบการเรียนของนักศึกษา จำแนกตามคณะ

รูปแบบการเรียน	คณะ																							
	ศิลปศาสตร์				บริหารธุรกิจ				อุตสาหกรรมสิ่งทอและ ออกแบบแฟชั่น				เทคโนโลยีวิศวกรรมศาสตร์				เทคโนโลยีสื่อสารมวลชน				สถาปัตยกรรมศาสตร์ ออกแบบ			
	\bar{x}	Sd	ระดับ รูปแบบ การ เรียน	อันดับที่	\bar{x}	Sd	ระดับ รูปแบบ การเรียน	อันดับที่	\bar{x}	Sd	ระดับ รูปแบบ การเรียน	อันดับที่	\bar{x}	Sd	ระดับ รูปแบบ การเรียน	อันดับที่	\bar{x}	Sd	ระดับ รูปแบบ การเรียน	อันดับที่	\bar{x}	Sd	ระดับ รูปแบบ การเรียน	อันดับที่
แบบอิสระ	3.51	0.54	สูง	3	3.44	0.41	ปานกลาง	3	3.41	0.38	ปานกลาง	3	3.40	0.42	ปานกลาง	3	3.50	0.42	สูง	3	3.33	0.40	ปานกลาง	3
แบบพึ่งพา	3.09	0.41	ปานกลาง	4	3.38	0.44	ปานกลาง	4	3.25	0.39	ปานกลาง	4	3.24	0.43	ปานกลาง	4	3.03	0.40	ปานกลาง	4	3.12	0.54	ปานกลาง	4
แบบหลีกเลี่ยง	2.84	0.73	ปานกลาง	5	3.19	0.62	ปานกลาง	5	2.69	0.36	ปานกลาง	5	2.90	0.48	ปานกลาง	5	2.80	0.45	ปานกลาง	5	2.76	0.60	ปานกลาง	5
แบบร่วมมือ	3.63	0.52	สูง	2	3.58	0.45	สูง	2	3.54	0.29	สูง	2	3.43	0.42	ปานกลาง	2	3.69	0.34	สูง	1	3.38	0.40	ปานกลาง	3
แบบมีส่วนร่วม	3.64	0.35	สูง	1	3.61	0.45	สูง	1	3.74	0.43	สูง	1	3.61	0.48	สูง	1	3.63	0.35	สูง	2	3.56	0.51	สูง	1
แบบแข่งขัน	2.39	0.56	ต่ำ	6	2.87	0.78	ปานกลาง	6	2.61	0.62	ปานกลาง	6	2.59	0.62	ปานกลาง	6	2.56	0.60	ปานกลาง	6	2.32	0.58	ต่ำ	6

จากตารางที่ 4 แสดงให้เห็นว่านักศึกษาคณะศิลปศาสตร์ มีรูปแบบการเรียนแบบมีส่วนร่วมมากที่สุด ซึ่งอยู่ในระดับสูง ($\bar{x}=3.64$) รองลงมาคือ แบบร่วมมือ แบบอิสระ แบบพึ่งพา แบบหลีกเลี่ยง และแบบแข่งขัน ตามลำดับ

นักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ มีรูปแบบการเรียนแบบมีส่วนร่วมมากที่สุด ซึ่งอยู่ในระดับสูง ($\bar{x}=3.61$) รองลงมาคือ แบบร่วมมือ แบบอิสระ แบบพึ่งพา แบบหลีกเลี่ยง และแบบแข่งขัน ตามลำดับ

นักศึกษาคณะอุตสาหกรรมสิ่งทอและออกแบบแฟชั่น มีรูปแบบการเรียนแบบมีส่วนร่วมมากที่สุด ซึ่งอยู่ในระดับสูง ($\bar{x}=3.74$) รองลงมาคือ แบบร่วมมือ แบบอิสระ แบบพึ่งพา แบบหลีกเลี่ยง และแบบแข่งขัน ตามลำดับ

นักศึกษาคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มีรูปแบบการเรียนแบบมีส่วนร่วมมากที่สุด ซึ่งอยู่ในระดับสูง ($\bar{x}=3.61$) รองลงมาคือ แบบร่วมมือ แบบอิสระ แบบพึ่งพา แบบหลีกเลี่ยง และแบบแข่งขัน ตามลำดับ

นักศึกษาคณะเทคโนโลยีสื่อสารมวลชน มีรูปแบบการเรียนแบบร่วมมือมากที่สุด ซึ่งอยู่ในระดับ ($\bar{x}=3.69$) รองลงมาคือ แบบมีส่วนร่วม แบบอิสระ แบบพึ่งพา แบบหลีกเลี่ยง และแบบแข่งขัน ตามลำดับ

นักศึกษาคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์และการออกแบบ มีรูปแบบการเรียนแบบมีส่วนร่วมมากที่สุด ซึ่งอยู่ในระดับสูง ($\bar{x}=3.56$) รองลงมาคือ แบบร่วมมือ แบบอิสระ แบบพึ่งพา แบบหลีกเลี่ยง และแบบแข่งขัน ตามลำดับ

ตารางที่ 5 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และอันดับที่ของรูปแบบการเรียนของนักศึกษา แบบอิสระ จำแนกเป็นรายชื่อ

รูปแบบการเรียนแบบอิสระ	\bar{x}	Sd	อันดับที่
1. ข้าพเจ้าสนใจการเรียนในลักษณะที่ต้องการค้นคว้าด้วยตัวเองมากกว่านั่งฟังในชั้นเรียน	3.39	0.82	6
2. ข้าพเจ้าสนใจศึกษาในสิ่งที่ข้าพเจ้าเห็นว่าสำคัญ โดยไม่จำเป็นต้องให้อาจารย์หรือใครมาคอยบอก	3.63	0.92	4
3. ข้าพเจ้ามีความมั่นใจในความสามารถของตนเองที่จะเรียนรู้เนื้อหาสาระที่สำคัญของรายวิชาด้วยตนเอง	3.24	0.81	7
4. ข้าพเจ้าชอบศึกษาค้นคว้าเนื้อหาวิชาที่เรียนด้วยตนเองก่อนที่อาจารย์จะบรรยาย	2.63	0.94	10
5. ข้าพเจ้าไม่ชอบลักษณะชั้นเรียน ที่มีกำหนดกฎเกณฑ์ซับซ้อน	3.79	0.99	3
6. ข้าพเจ้าชอบทำงานที่อาจารย์มอบหมายด้วยตนเองเพราะมีความคล่องตัวมากกว่าทำเป็นกลุ่ม	3.21	1.04	8
7. ข้าพเจ้าชอบทำงานที่อาจารย์มอบหมายตามวิธีการของตนเอง โดยไม่จำเป็นต้องตรวจสอบกับคนอื่น ๆ ว่าเขาใช้วิธีใด	2.83	0.99	9
8. ข้าพเจ้ารู้สึกที่อาจารย์ให้งานมากเกินไป จะทำให้ถูกปิดกั้นการพัฒนาความคิดของตนเอง	3.57	1.01	5
9. ข้าพเจ้าชอบรายวิชาที่อาจารย์อนุญาตให้เลือกหัวข้อที่นักศึกษาสนใจได้เอง	3.92	0.86	2
10. ข้าพเจ้าคิดว่าอาจารย์ควรที่จะเปิดโอกาสให้นักศึกษาทำงานในสิ่งที่ตนสนใจมากที่สุด	4.00	0.79	1
รวม	3.42	0.92	-

จากตารางที่ 5 แสดงให้เห็นว่านักศึกษามีรูปแบบการเรียนแบบอิสระ เรียงลำดับจากมากไปน้อย 3 อันดับแรกได้ดังนี้

1. ข้าพเจ้าคิดว่าอาจารย์ควรที่จะเปิดโอกาสให้นักศึกษาทำงานในสิ่งที่ตนสนใจมากที่สุด ($\bar{x}=4.00$)
2. ข้าพเจ้าชอบรายวิชาที่อาจารย์อนุญาตให้เลือกหัวข้อที่นักศึกษาสนใจได้เอง ($\bar{x}=3.92$)
3. ข้าพเจ้าไม่ชอบลักษณะชั้นเรียน ที่มีกำหนดกฎเกณฑ์ซับซ้อน ($\bar{x}=3.79$)

ตารางที่ 6 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และอันดับที่ของรูปแบบการเรียนของนักศึกษา แบบพึ่งพาจำแนกเป็นรายชื่อ

รูปแบบการเรียนแบบพึ่งพา	\bar{x}	Sd	อันดับที่
1. ข้าพเจ้าชอบทำกิจกรรมตามที่อาจารย์กำหนดให้มากกว่าให้ข้าพเจ้าคิดเอง	3.10	0.88	9
2. ข้าพเจ้าชอบข้อสอบที่ออกตรงตามเนื้อหาในตำรา	3.89	0.95	1
3. ข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่า ข้อมูลและเนื้อหาสาระที่นำเสนอในตำราและคำบรรยายของอาจารย์เป็นสิ่งที่ถูกต้อง	3.44	0.81	4
4. ก่อนลงมือทำงานเกี่ยวกับวิชาที่เรียน ข้าพเจ้าพยายามที่จะให้อาจารย์ผู้สอนเห็นชอบด้วยเสมอ	3.11	0.90	8
5. ข้าพเจ้าคิดว่า อาจารย์เป็นผู้ตัดสินได้ดีที่สุดว่าอะไรเป็นสิ่งสำคัญที่สุดที่ควรเรียนรู้ในรายวิชานั้น ๆ	3.14	0.92	7
6. ข้าพเจ้าพยายามทำงานที่ได้รับมอบหมายอย่างดีที่สุด ตามวิธีการที่อาจารย์บอก	3.58	0.83	2
7. ข้าพเจ้ารู้สึกว่าจะสามารถที่จะเรียนรู้สิ่งที่เป็สาระสำคัญได้ โดยการปฏิบัติตามที่อาจารย์บอก	3.29	0.79	5
8. ข้าพเจ้าคิดว่าไม่จำเป็นต้องเรียนรู้สิ่งใด ๆ เพิ่มเติมในรายวิชา นอกเหนือไปจากตำราหรือคำบรรยาย	2.30	0.97	10
9. ข้าพเจ้าคิดว่าเนื้อหาสาระในตำราและคำบรรยายของอาจารย์เป็นสิ่งที่ถูกต้องเสมอ	3.20	0.85	6
10. ข้าพเจ้าพยายามอย่างดีที่สุดที่จะจดบันทึกทุกคำพูดของอาจารย์ไว้ใช้ในการสอบ	3.57	0.97	3
รวม	3.26	0.89	-

จากตารางที่ 6 แสดงให้เห็นว่านักศึกษามีรูปแบบการเรียนแบบพึ่งพา เรียงลำดับจากมากไปน้อย 3 อันดับแรกได้ดังนี้

1. ข้าพเจ้าชอบข้อสอบที่ออกตรงตามเนื้อหาในตำรา ($\bar{x} = 3.89$)
2. ข้าพเจ้าพยายามทำงานที่ได้รับมอบหมายอย่างดีที่สุด ตามวิธีการที่อาจารย์บอก ($\bar{x} = 3.58$)
3. ข้าพเจ้าพยายามอย่างดีที่สุดที่จะจดบันทึกทุกคำพูดของอาจารย์ไว้ใช้ในการสอบ ($\bar{x} = 3.57$)

ตารางที่ 7 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และอันดับที่ของรูปแบบการเรียนของนักศึกษา แบบหลักเลียง จำแนกเป็นรายชื่อ

รูปแบบการเรียนแบบหลักเลียง	\bar{x}	Sd	อันดับที่
1. ข้าพเจ้ารู้สึกว่าคุณบังคับให้เข้าเรียนมากกว่าที่อยากจะเข้าเรียนเอง	2.75	1.11	8
2. เมื่อข้าพเจ้าไม่เข้าใจเนื้อหาตอนใด ข้าพเจ้าจะเลิกสนใจเนื้อหา นั้น	2.87	1.06	6
3. ข้าพเจ้าเรียนเพียงแค่นี้ให้ได้ผ่านในแต่ละวิชาเท่านั้น	2.54	1.04	10
4. ข้าพเจ้ารู้สึกว่ากิจกรรมในชั้นเรียน น่าเบื่อหน่าย	2.98	0.96	5
5. ข้าพเจ้าไม่รู้สึกว่าได้ขาดอะไรไป ถ้าไม่ได้เข้าชั้นเรียน	2.81	1.05	7
6. ข้าพเจ้าเรียนเพียงเพื่อให้ได้รับปริญญาบัตร	2.72	1.22	9
7. ข้าพเจ้าชอบเลือกที่นั่งที่อาจารย์ไม่สังเกตเห็นข้าพเจ้า	2.93	1.08	4
8. ข้าพเจ้าไม่ชอบให้อาจารย์เรียกให้ข้าพเจ้าตอบคำถาม	3.15	0.99	2
9. ข้าพเจ้าสนใจศึกษาเนื้อหาวิชาในสิ่งที่สำคัญ โดยไม่จำเป็นต้องให้อาจารย์ชี้แนะว่าสิ่งใดสำคัญ	3.10	0.90	3
10. ข้าพเจ้าชอบเรียนวิชาที่ได้คะแนนดี โดยวิธีการเรียนที่ง่าย ๆ	3.77	0.96	1
รวม	2.96	1.04	-

จากตารางที่ 7 แสดงให้เห็นว่านักศึกษามีรูปแบบการเรียนแบบหลักเลียงเรียงลำดับจากมากไปน้อย 3 อันดับแรกได้ดังนี้

1. ข้าพเจ้าชอบเรียนวิชาที่ได้คะแนนดี โดยวิธีการเรียนที่ง่าย ๆ ($\bar{x} = 3.77$)
2. ข้าพเจ้าไม่ชอบให้อาจารย์เรียกให้ข้าพเจ้าตอบคำถาม ($\bar{x} = 3.15$)
3. ข้าพเจ้าสนใจศึกษาเนื้อหาวิชาในสิ่งที่สำคัญ โดยไม่จำเป็นต้องให้อาจารย์ชี้แนะว่าสิ่งใดสำคัญ ($\bar{x} = 3.10$)

ตารางที่ 8 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และอันดับที่ของรูปแบบการเรียนของนักศึกษา แบบร่วมมือ จำแนกเป็นรายชื่อ

รูปแบบการเรียนแบบร่วมมือ	\bar{x}	Sd	อันดับที่
1. ข้าพเจ้าคิดว่า ความคิดเห็นของเพื่อนช่วยให้ข้าพเจ้าเข้าใจเนื้อหาวิชาที่เรียนได้ดียิ่งขึ้น	3.75	0.81	5
2. ข้าพเจ้าคิดว่านักศึกษาสามารถจะเรียนรู้จากการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นได้ นอกเหนือจากการเรียนรู้จากการฟังอาจารย์บรรยาย	3.93	0.80	2
3. ข้าพเจ้าชอบจะคูหนังสือร่วมกับเพื่อน ๆ มากกว่าจะคนเดียวเงียบๆ	2.78	1.18	3
4. ข้าพเจ้าคิดว่านักศึกษาควรได้รับการสนับสนุนให้ทำงานร่วมกันมากขึ้น	3.75	0.89	4
5. ข้าพเจ้าไม่ชอบทำงานที่ได้รับมอบหมายจากอาจารย์ตามลำพัง	3.05	1.02	10
6. ข้าพเจ้าชอบทำรายงานเป็นกลุ่ม มากกว่าการทำรายงานตามลำพัง	3.31	1.04	9
7. ข้าพเจ้าชอบบรรยากาศในการเรียนการสอนที่นักศึกษาสามารถบอกอาจารย์ถึงข้อบกพร่องของการเรียนการสอนได้	3.70	0.90	6
8. ข้าพเจ้าชอบรายวิชาที่เปิดโอกาสให้มีการอภิปราย เนื้อหาสาระของวิชาได้	3.39	0.83	8
9. ข้าพเจ้าคิดว่า การเรียนรู้ น่าจะเป็นความพยายามร่วมมือกันระหว่างอาจารย์และนักศึกษา	3.96	0.86	1
10. ข้าพเจ้าพยายามช่วยคนอื่น ๆ เมื่อเห็นว่าเขามีปัญหาไม่เข้าใจเนื้อหาที่เรียน	3.61	0.77	7
รวม	3.52	0.91	-

จากตารางที่ 8 แสดงให้เห็นว่านักศึกษามีรูปแบบการเรียนแบบร่วมมือ เรียงลำดับจากมากไปน้อย 3 อันดับแรกได้ดังนี้

1. ข้าพเจ้าคิดว่า การเรียนรู้ น่าจะเป็นความพยายามร่วมมือกันระหว่างอาจารย์และนักศึกษา ($\bar{x} = 3.96$)

2. ข้าพเจ้าคิดว่านักศึกษาสามารถจะเรียนรู้จากการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นได้ นอกเหนือจากการเรียนรู้จากการฟังอาจารย์บรรยาย ($\bar{x} = 3.93$)

3. ข้าพเจ้าชอบจะคูหนังสือร่วมกับเพื่อน ๆ มากกว่าจะคนเดียวเงียบ ๆ ($\bar{x} = 2.78$)

ตารางที่ 9 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และอันดับที่ของรูปแบบการเรียนของ นักศึกษาแบบมีส่วนร่วม จำแนกเป็นรายชื่อ

รูปแบบการเรียนแบบมีส่วนร่วม	\bar{x}	Sd	อันดับ ที่
1. ข้าพเจ้าพยายามเข้าไปมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนวิชาต่างๆ ให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้	3.81	0.80	3
2. ข้าพเจ้าได้รับความรู้มาก จากการเข้าร่วมกิจกรรมในชั้นเรียน	3.70	0.78	5
3. ข้าพเจ้ารู้สึกว่าการกิจกรรมต่าง ๆ ในชั้นเรียนน่าสนใจ	3.36	0.84	9
4. ข้าพเจ้าทำงานที่ได้รับมอบหมายจากอาจารย์ให้เรียบร้อยก่อนที่จะคิดทำเรื่องอื่น ๆ ที่ข้าพเจ้าสนใจ	3.42	0.83	8
5. ข้าพเจ้ากระตือรือร้นที่จะเรียนรู้เนื้อหาต่าง ๆ ที่สอนในชั้นเรียน	3.28	0.70	10
6. ข้าพเจ้าจะตั้งใจทำงานที่ได้รับมอบหมายในวิชาที่เรียน ไม่ว่าจะงานนั้นจะตรงกับความสนใจของข้าพเจ้าหรือไม่	3.66	0.84	6
7. ข้าพเจ้าได้รับประโยชน์จากการเข้าชั้นเรียน	3.93	0.82	1
8. ข้าพเจ้าเลือกที่นั่งที่แน่ใจว่า ได้ยินอาจารย์พูดและเห็นสิ่งที่อาจารย์เขียนชัดเจน	3.87	0.87	2
9. ข้าพเจ้าจะซักถามสิ่งที่อาจารย์อธิบาย จนกว่าจะรู้สึกว่าเข้าใจ เนื้อหาสาระนั้นแล้ว	3.45	0.90	7
10.ข้าพเจ้าจะเข้าร่วมกิจกรรมในชั้นเรียนให้มากที่สุดเท่าที่สามารถทำได้	3.74	0.79	4
รวม	3.62	0.82	-

จากตารางที่ 9 แสดงให้เห็นว่านักศึกษามีรูปแบบการเรียนแบบมีส่วนร่วม เรียงลำดับจาก มากไปน้อย 3 อันดับแรกได้ดังนี้

1. ข้าพเจ้าได้รับประโยชน์จากการเข้าชั้นเรียน ($\bar{x} = 3.93$)
2. ข้าพเจ้าเลือกที่นั่งที่แน่ใจว่า ได้ยินอาจารย์พูดและเห็นสิ่งที่อาจารย์เขียนชัดเจน ($\bar{x} = 3.87$)
3. ข้าพเจ้าพยายามเข้าไปมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนวิชาต่าง ๆ ให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ ($\bar{x} = 2.81$)

ตารางที่ 10 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และอันดับที่ของรูปแบบการเรียนของ นักศึกษา แบบแข่งขัน จำแนกเป็นรายชื่อ

รูปแบบการเรียนแบบแข่งขัน	\bar{x}	Sd	อันดับ ที่
1. ข้าพเจ้าชอบให้นักศึกษาคนอื่น ๆ รับรู้ เมื่อข้าพเจ้าได้คะแนนดี	2.73	1.02	4
2. ข้าพเจ้าคิดว่า บางครั้งจำเป็นต้องเอาเปรียบเพื่อน ๆ บ้างเพื่อให้ได้คะแนนดี	2.43	1.07	8
3. ข้าพเจ้าชอบแข่งขันกับคนอื่น ๆ ในชั้นเพื่อให้ได้คะแนนดี	2.49	1.06	7
4. ข้าพเจ้าชอบให้อาจารย์สนใจข้าพเจ้ามากกว่าคนอื่น ๆ	2.26	1.01	9
5. ข้าพเจ้าคิดว่า การที่จะเรียนๆ ได้ผลดีในรายวิชานั้น ๆ ข้าพเจ้าต้องแข่งขันกับเพื่อน ๆ	2.57	1.11	6
6. ข้าพเจ้าจะต้องแข่งขันกับคนอื่น ๆ เพื่อให้ทุกคนยอมรับความคิดของข้าพเจ้า	2.68	1.00	5
7. ข้าพเจ้าชอบที่จะตอบคำถาม หรือแก้ปัญหาได้ก่อนคนอื่น ๆ ในชั้นเรียน	2.92	0.94	3
8. ข้าพเจ้าคิดว่าเป็นการเสียเปรียบเพื่อน ถ้ายอมให้เพื่อนยืมสมุดจดคำบรรยาย	2.11	1.13	10
9. ข้าพเจ้าอยากทราบว่านักศึกษาคนอื่น ๆ ทำข้อสอบได้ดีกว่าข้าพเจ้าหรือไม่	3.15	1.09	2
10. ข้าพเจ้าจะพยายามทำงานที่ได้มอบหมายให้ดีกว่าคนอื่น ๆ เสมอ	3.34	0.84	1
รวม	2.67	1.03	-

จากตารางที่ 10 แสดงให้เห็นว่านักศึกษามีรูปแบบการเรียนแบบมีแข่งขัน เรียงลำดับจากมากไปน้อย 3 อันดับแรกได้ดังนี้

1. ข้าพเจ้าจะพยายามทำงานที่ได้มอบหมายให้ดีกว่าคนอื่น ๆ เสมอ ($\bar{x} = 3.34$)
2. ข้าพเจ้าอยากทราบว่านักศึกษาคนอื่น ๆ ทำข้อสอบได้ดีกว่าข้าพเจ้าหรือไม่ ($\bar{x} = 3.15$)
3. ข้าพเจ้าชอบที่จะตอบคำถาม หรือแก้ปัญหาได้ก่อนคนอื่น ๆ ในชั้นเรียน ($\bar{x} = 2.92$)

ตอนที่ 3 ผลการวิเคราะห์รูปแบบการเรียนที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

ตารางที่ 11 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณของกลุ่มตัวอย่าง โดยการใช้การวิเคราะห์แบบ Stepwise

ปัจจัย	ค่าสัมประสิทธิ์ถดถอย (B)	ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐาน (SEr)	t	Sig
ค่าคงที่	2.697	.238	11.353	.000
รูปแบบการเรียนแบบแข่งขัน	-.118	.042	-2.781	.006
รูปแบบการเรียนแบบมีส่วนร่วม	.158	.065	2.418	.016
R=.204 , R ² =0.42 , SS=2.240 , F=5.460 , SigF=.005				

ตารางที่ 11 แสดงถึงรูปแบบการเรียนแบบแข่งขันและแบบมีส่วนร่วม มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P < .05$) โดยรูปแบบการเรียนแบบแข่งขันมีอิทธิพลเป็นลบส่วนรูปแบบการเรียนแบบมีส่วนร่วมมีอิทธิพลเป็นบวกต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

สมการพยากรณ์สำหรับการทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในการศึกษาคั้งนี้คือ

$$Y = 2.697 - 0.118 X_1 + 0.158 X_2$$

Y แทน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (เกรดเฉลี่ย)

X_1 แทน รูปแบบการเรียนแบบมีส่วนร่วม

X_2 แทน รูปแบบการเรียนแบบแข่งขัน

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

5.1 สรุปผลการวิจัย

5.1.1 การศึกษารูปแบบการเรียนของนักศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

1. นักศึกษาส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง จำนวนร้อยละ 75.20 เป็นเพศชายร้อยละ 24.80 นักศึกษาส่วนใหญ่ที่ตอบแบบสอบถามศึกษาในคณะบริหารธุรกิจ ร้อยละ 38.62 รองลงมาคือ คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ คณะอุตสาหกรรมสิ่งทอและออกแบบแฟชั่น คณะเทคโนโลยีสื่อสารมวลชน คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์และการออกแบบ และคณะศิลปศาสตร์ตามลำดับ
2. นักศึกษามีรูปแบบการเรียนแบบมีส่วนร่วมและแบบร่วมมืออยู่ในระดับสูง ($\bar{x}=3.62$ และ 3.52 ตามลำดับ) รองลงมาคือแบบอิสระ แบบพึ่งพา แบบหลีกเลี่ยง และแบบแข่งขัน ตามลำดับ
3. นักศึกษาเพศชายมีรูปแบบการเรียนแบบมีส่วนร่วมมากที่สุด ซึ่งอยู่ในระดับสูง ($\bar{x}=3.75$) รองลงมาคือ แบบอิสระ แบบร่วมมือ แบบพึ่งพา แบบหลีกเลี่ยง และแบบแข่งขัน ตามลำดับ
4. นักศึกษาเพศหญิง มีรูปแบบการเรียนแบบมีส่วนร่วมมากที่สุด ซึ่งอยู่ในระดับสูง ($\bar{x}=3.64$) รองลงมาคือ แบบร่วมมือ แบบอิสระ แบบพึ่งพา แบบหลีกเลี่ยงและแบบแข่งขัน ตามลำดับ
5. นักศึกษาคณะศิลปศาสตร์ มีรูปแบบการเรียนแบบมีส่วนร่วมมากที่สุด ซึ่งอยู่ในระดับสูง ($\bar{x}=3.64$) รองลงมาคือ แบบร่วมมือ แบบอิสระ แบบพึ่งพา แบบหลีกเลี่ยง และแบบแข่งขัน ตามลำดับ
6. นักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ มีรูปแบบการเรียนแบบมีส่วนร่วมมากที่สุด ซึ่งอยู่ในระดับสูง ($\bar{x}=3.61$) รองลงมาคือ แบบร่วมมือ แบบอิสระ แบบพึ่งพา แบบหลีกเลี่ยง และแบบแข่งขัน ตามลำดับ
7. นักศึกษาคณะอุตสาหกรรมสิ่งทอและออกแบบแฟชั่น มีรูปแบบการเรียนแบบมีส่วนร่วมมากที่สุด ซึ่งอยู่ในระดับสูง ($\bar{x}=3.74$) รองลงมาคือ แบบร่วมมือ แบบอิสระ แบบพึ่งพา แบบหลีกเลี่ยง และแบบแข่งขัน ตามลำดับ

8. นักศึกษาคณะเทคโนโลยีวิศวกรรมศาสตร์ มีรูปแบบการเรียนแบบมีส่วนร่วมมากที่สุด ซึ่งอยู่ในระดับสูง ($\bar{x}=3.61$) รองลงมาคือ แบบร่วมมือ แบบอิสระ แบบพึ่งพา แบบหลีกเลี่ยง และแบบแข่งขัน ตามลำดับ

9. นักศึกษาคณะเทคโนโลยีสื่อสารมวลชน มีรูปแบบการเรียนแบบร่วมมือมากที่สุด ซึ่งอยู่ในระดับสูง ($\bar{x}=3.69$) รองลงมาคือ แบบมีส่วนร่วม แบบอิสระ แบบพึ่งพา แบบหลีกเลี่ยง และแบบแข่งขัน ตามลำดับ

10. นักศึกษาคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์และการออกแบบ มีรูปแบบการเรียนแบบมีส่วนร่วมมากที่สุด ซึ่งอยู่ในระดับสูง ($\bar{x}=3.56$) รองลงมาคือ แบบร่วมมือ แบบอิสระ แบบพึ่งพา แบบหลีกเลี่ยง และแบบแข่งขัน ตามลำดับ

11. นักศึกษามีรูปแบบการเรียนแบบอิสระ เรียงลำดับจากมากไปน้อย 3 อันดับแรกได้แก่ ข้าพเจ้าคิดว่าอาจารย์ควรที่จะเปิดโอกาสให้นักศึกษาทำงานในสิ่งที่ตนสนใจมากที่สุด ($\bar{x}=4.00$) ข้าพเจ้าชอบรายวิชาที่อาจารย์อนุญาตให้เลือกหัวข้อที่นักศึกษาสนใจได้เอง ($\bar{x}=3.92$) และข้าพเจ้าไม่ชอบลักษณะชั้นเรียนที่มีกำหนดกฎเกณฑ์ซับซ้อน ($\bar{x}=3.79$)

12. นักศึกษามีรูปแบบการเรียนแบบพึ่งพา เรียงลำดับจากมากไปน้อย 3 อันดับแรกได้แก่ ข้าพเจ้าชอบข้อสอบที่ออกตรงตามเนื้อหาในตำรา ($\bar{x}=3.89$) ข้าพเจ้าพยายามทำงานที่ได้รับมอบหมายอย่างดีที่สุด ตามวิธีการที่อาจารย์บอก ($\bar{x}=3.58$) ข้าพเจ้าพยายามอย่างดีที่สุดที่จะจดบันทึกทุกคำพูดของอาจารย์ไว้ใช้ในการสอบ ($\bar{x}=3.57$)

13. นักศึกษามีรูปแบบการเรียนแบบหลีกเลี่ยงเรียงลำดับจากมากไปน้อย 3 อันดับแรกได้แก่ ข้าพเจ้าชอบเรียนวิชาที่ได้คะแนนดีโดยวิธีการเรียนที่ง่าย ๆ ($\bar{x}=3.77$) ข้าพเจ้าไม่ชอบให้อาจารย์เรียกให้ข้าพเจ้าตอบคำถาม ($\bar{x}=3.15$) และข้าพเจ้าสนใจศึกษาเนื้อหาวิชาในสิ่งที่สำคัญ โดยไม่จำเป็นต้องให้อาจารย์ชี้แนะว่าสิ่งใดสำคัญ ($\bar{x}=3.10$)

14. นักศึกษามีรูปแบบการเรียนแบบร่วมมือ เรียงลำดับจากมากไปน้อย 3 อันดับแรก ได้แก่ ข้าพเจ้าคิดว่า การเรียนรู้จะเป็นความพยายามร่วมมือกันระหว่างอาจารย์และนักศึกษา ($\bar{x}=3.96$) ข้าพเจ้าคิดว่านักศึกษาสามารถจะเรียนรู้จากการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ได้นอกเหนือจากการเรียนรู้จากการฟังอาจารย์บรรยาย ($\bar{x}=3.93$) และข้าพเจ้าชอบจะคุยหนังสือร่วมกับเพื่อน ๆ มากกว่าจะคุยคนเดียวเงียบ ๆ ($\bar{x}=2.78$)

15. นักศึกษามีรูปแบบการเรียนแบบมีส่วนร่วม เรียงลำดับจากมากไปน้อย 3 อันดับแรกได้แก่ ข้าพเจ้าได้รับประโยชน์จากการเข้าชั้นเรียน ($\bar{x}=3.93$) ข้าพเจ้าเลือกที่นั่งที่แน่ใจว่าได้ยินอาจารย์พูดและเห็นสิ่งที่อาจารย์เขียนชัดเจน ($\bar{x}=3.87$) และ ข้าพเจ้าพยายามเข้าไปมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนวิชาต่าง ๆ ให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ ($\bar{x}=2.81$)

16. นักศึกษามีรูปแบบการเรียนแบบแข่งขัน เรียงลำดับจากมากไปน้อย 3 อันดับแรก ได้แก่ ข้าพเจ้าจะพยายามทำงานที่ได้มอบหมายให้ดีกว่าคนอื่นๆ เสมอ ($\bar{x}=3.34$) ข้าพเจ้าอยากรู้ว่านักศึกษา

คนอื่น ๆ ทำข้อสอบได้ดีกว่าข้าพเจ้าหรือไม่ ($\bar{x} = 3.15$) และข้าพเจ้าชอบที่จะตอบคำถาม หรือแก้ปัญหาได้ก่อนคนอื่น ๆ ในชั้นเรียน ($\bar{x} = 2.92$)

5.2 ผลการวิเคราะห์รูปแบบการเรียนที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

รูปแบบการเรียนแบบแข่งขันและแบบมีส่วนร่วม มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($P < .05$) โดยรูปแบบการเรียนแบบแข่งขันมีผลเชิงลบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ส่วนรูปแบบการเรียนแบบมีส่วนร่วมมีผลเชิงบวกต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

สมการพยากรณ์สำหรับการทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในการศึกษารั้งนี้คือ

$$Y = 2.697 - 0.118 X_1 + 0.158 X_2$$

Y	แทน	ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (คะแนนเฉลี่ย)
X ₁	แทน	รูปแบบการเรียนแบบมีส่วนร่วม
X ₂	แทน	รูปแบบการเรียนแบบแข่งขัน

5.2 อภิปรายผล

การวิจัยเรื่อง รูปแบบการเรียนที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร มีผลการวิจัยที่เป็นประเด็นที่ควรนำมาอภิปราย ดังนี้

1. จากการวิจัยพบว่า นักศึกษามีรูปแบบการเรียนแบบมีส่วนร่วมและแบบร่วมมืออยู่ในระดับสูง รองลงมาคือ แบบอิสระ แบบพึ่งพา แบบหลีกเลี่ยง และแบบแข่งขันตามลำดับ การที่นักศึกษามีรูปแบบการเรียนแบบมีส่วนร่วม และแบบร่วมมืออยู่ในระดับสูง อาจเนื่องมาจากแนวการจัดการศึกษาในปัจจุบันมุ่งเน้นให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้มากที่สุด เน้นให้ผู้เรียนสามารถสร้างองค์ความรู้ได้ด้วยตนเอง (วรศักดิ์ ภู่วิภาดาพรรณ, 2544:1) ประกอบกับ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ได้ระดม งบประมาณการจัดการศึกษาไว้ชัดเจนในการมุ่งผลิตบัณฑิตนักปฏิบัติ ดังปรากฏในรายงานผลการปฏิบัติงานของรองศาสตราจารย์ดวงสุดา เตโชติรส อธิการบดีมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ที่กล่าวถึงแนวนโยบายการจัดการศึกษาของมหาวิทยาลัยไว้ว่า “มุ่งจัดการศึกษาด้านวิชาชีพและเทคโนโลยีสู่สากล พัฒนาหลักสูตรทุก

หลักสูตรให้มีวัตถุประสงค์ร่วมกันคือ มุ่งเน้นผลิตบัณฑิตนักปฏิบัติที่มีความรู้ ความเชี่ยวชาญ มีทักษะด้านวิชาชีพ และในการจัดการศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ได้กำหนดแนวทางการจัดการเรียนการสอนไว้ชัดเจน คือ ให้อาจารย์ผู้สอนพัฒนาเทคนิควิธีสอนโดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ (รายงานผลการปฏิบัติงาน รองศาสตราจารย์ดวงสุดา เตโชติรส อธิการบดีมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร, 2550:2-3) ซึ่งการเรียนการสอนแบบเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญนั้น ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนการสอนโดยตรง คือเป็นผู้ปฏิบัติด้วยตนเอง โดยครูผู้สอนเป็นผู้คอยกระตุ้นให้ผู้เรียนทำกิจกรรมการเรียนการสอนดำเนินไปโดยการปฏิบัติกิจกรรมของผู้เรียน เช่น การอภิปราย การทำกิจกรรมกลุ่ม การทดลอง การประดิษฐ์ การแลกเปลี่ยนความคิดเห็นระหว่างครูผู้สอนกับผู้เรียน เป็นต้น (อาภรณ์ ใจเที่ยง 2540:75) ซึ่งจะเห็นได้ว่า แนวทางการจัดการเรียนการสอนของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร สอดคล้องกับรูปแบบการเรียนแบบมีส่วนร่วมและแบบร่วมมือ ทั้งนี้เพราะรูปแบบมีส่วนร่วม (Participant Style) ผู้เรียนต้องการเรียนรู้ เนื้อหาวิชาและชอบที่จะเข้าชั้นเรียน มีความรับผิดชอบที่จะเรียนรู้ให้ได้มากที่สุดจากชั้นเรียน และมีส่วนร่วมกับผู้อื่น ทำตามที่ได้ตกลงร่วมกันไว้ มีความรู้สึกว่าควรจะมีส่วนร่วมในกิจกรรมของชั้นเรียนให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ ส่วนรูปแบบการเรียนแบบร่วมมือ (Collaborative Style) นั้น ผู้เรียนจะเรียนรู้ได้ดีที่สุดด้วยการร่วมมือกัน โดยการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นและความสามารถซึ่งกันและกัน ร่วมมือกับอาจารย์ กลุ่มเพื่อน ชอบการเรียนที่ส่งเสริมให้มีการอภิปราย ชอบทำงานเป็นกลุ่ม มองชั้นเรียนเป็นสถานที่ซึ่งเหมาะสมสำหรับการพบปะสังสรรค์ทางสังคม และเรียนรู้เนื้อหาวิชา ชอบช่วยเหลือเพื่อนเกี่ยวกับการเรียน

จากผลการวิจัยดังกล่าวสอดคล้องกับงานวิจัยของวิไลลักษณ์ ตางาม และอุดมวิทย์ พลเยี่ยม (2547:บทคัดย่อ) ที่ศึกษารูปแบบการเรียนของนักศึกษาระดับปริญญาตรี สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตโชติเวช พบว่า นักศึกษามีรูปแบบการเรียนแบบมีส่วนร่วม และแบบร่วมมืออยู่ในระดับสูง และสอดคล้องกับงานวิจัยของ อภิญญา ปิ่นเงิน (2547 : บทคัดย่อ) ที่ศึกษารูปแบบการเรียนของนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ ศูนย์กลางสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล พบว่า นักศึกษาคณะบริหารธุรกิจศูนย์กลางสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล มีรูปแบบการเรียนแบบมีส่วนร่วมมากที่สุด และสอดคล้องกับงานวิจัยของชยศ วรรณประดิษฐ์ ศึกษาแนวทางการพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนของนักศึกษาหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สถาบันราชภัฏพระนคร(2546 : บทคัดย่อ) พบว่า นักศึกษามีรูปแบบการเรียนแบบมีส่วนร่วมมากที่สุด และสอดคล้องกับงานวิจัยของ จงกมล พูลสวัสดิ์ (2541: บทคัดย่อ) ที่ศึกษารูปแบบการเรียนของนิสิต:ศึกษานโยบายกรณีนิสิตสาขาศึกษาศาสตร์-เกษตร มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ พบว่า นิสิตสาขาศึกษาศาสตร์-เกษตร มีรูปแบบการเรียนแบบมีส่วนร่วมแบบร่วมมืออยู่ในระดับมาก และสอดคล้องกับงานวิจัยของจันทนา พรหมศิริ (2535: บทคัดย่อ) ที่ศึกษาแบบการเรียนของนิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ พบว่า นิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มีรูปแบบการเรียนแบบมีส่วนร่วมมากที่สุด

2. จากผลการวิจัยที่พบว่า รูปแบบการเรียนแบบแข่งขันมีผลเชิงลบต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คือ นักศึกษาที่ใช้วิธีการเรียนแบบแข่งขันเป็นส่วนใหญ่ จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในระดับต่ำ และรูปแบบการเรียนแบบมีส่วนร่วมมีผลเชิงบวกต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คือนักศึกษาที่ใช้วิธีการเรียนแบบมีส่วนร่วมเป็นส่วนใหญ่ จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในระดับสูงนั้น สอดคล้องกับงานวิจัยของ ไกรเลิศ พาสณาโสภณ นิภาวรรณ รัตนานนท์ และพุดตาล มีสรรพวงศ์ (2547: บทคัดย่อ) ที่ศึกษาแบบการเรียนของนักศึกษาวิทยาลัยพยาบาลพระปกเกล้า จันทบุรี พบว่า นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมากและสูงมีค่าคะแนนเฉลี่ยของแบบการเรียนแบบร่วมมืออยู่ในระดับสูง

ทั้งนี้ การที่นักศึกษาที่มีรูปแบบการเรียนแบบมีส่วนร่วมมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในระดับสูงนั้นอาจเนื่องมาจาก ลักษณะของการเรียนแบบมีส่วนร่วม กลุ่มผู้เรียนมีลักษณะชอบเรียน ต้องการความรู้ในเนื้อหาวิชา รับผิดชอบการรับรู้เนื้อหาในชั้นมากที่สุด รับผิดชอบต่องานที่ได้รับมอบหมายจากชั้นเรียน ต้องการมีส่วนร่วมมากที่สุดในการทำกิจกรรมในชั้นเรียน(Grasha and Reichman,1980 อ้างถึงใน กองวิจัยทางการศึกษา กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ,2543:5) ซึ่งลักษณะดังกล่าวจะทำให้ผู้เรียนมีความเข้าใจในเนื้อหาสาระที่เรียนได้อย่างดี ประกอบกับ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร จัดการเรียนการสอนสายวิชาชีพ และมีแนวนโยบายการจัดการศึกษาที่ชัดเจนคือ มุ่งผลิตบัณฑิตนักปฏิบัติ ทำให้นักศึกษาของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครมีส่วนร่วมอย่างเต็มที่ในกิจกรรมการเรียนการสอน ซึ่งจะส่งผลต่อระดับคะแนนที่ดีในการเรียนได้ สำหรับนักศึกษาที่มีแบบการเรียนแบบแข่งขันเป็นส่วนใหญ่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในระดับต่ำนั้นอาจเนื่องมาจาก ลักษณะของการเรียนแบบแข่งขัน ผู้เรียนจะพยายามกระทำการต่างๆให้ดีกว่าคนอื่นในชั้นเรียนและจะต้องแข่งขันกับเพื่อนๆเพื่อเอาชนะ มองบรรยากาศในชั้นเรียนว่าจะต้องมีการแพ้หรือชนะและมักจะมีความรู้สึกว่าตนเองจะต้องเป็นผู้ชนะ เป็นผลให้ผู้เรียนที่มีลักษณะของการเรียนแบบแข่งขันมีโอกาสในการแลกเปลี่ยนความรู้กับคนอื่นน้อย จึงอาจส่งผลสร้างองค์ความรู้และส่งผลให้มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำได้ ดังที่ ประสาท อิศรปริดา (อ้างถึงใน สมภพ ภาสนนบุตร ,2541 : 27) กล่าวว่า เด็กที่มีความสัมพันธ์กับเพื่อนจะสามารถเรียนรู้ได้ดีกว่าเด็กที่ไม่มีความสัมพันธ์กับเพื่อน สอดคล้องกับ ปาจรีย์ วิชชวิฑู (อ้างถึงใน ไกรเลิศ พาสณาโสภณ นิภาวรรณ รัตนานนท์ และพุดตาล มีสรรพวงศ์ , 2547:46) ได้ศึกษาว่าแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์จะช่วยเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้โดยพฤติกรรมของคนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ คือ ทำงานเป็นกลุ่มเป็นทีม

5.3 ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะสำหรับการนำผลการวิจัยไปใช้

จากผลการวิจัยที่พบว่า นักศึกษามีรูปแบบการเรียนแบบมีส่วนร่วมและแบบร่วมมือในระดับสูง มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ควรจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเพื่อส่งเสริมให้นักศึกษาได้มีโอกาสแลกเปลี่ยนความรู้ความคิดเห็น ทั้งระหว่างอาจารย์ผู้สอนและระหว่างนักศึกษาด้วยกัน รวมถึงจัดกิจกรรมการเรียนการสอน เพื่อให้นักศึกษาช่วยเหลือกันในการทำกิจกรรมร่วมกัน เพื่อให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและมีความสุขในการเรียน

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรศึกษาวิจัยความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการสอนของอาจารย์ผู้สอนกับรูปแบบการเรียนของนักศึกษา

2.2 ควรศึกษาวิจัยเกี่ยวกับปัจจัยที่มีผลทำให้การเรียนแบบแข่งขันมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ

2.3 ควรศึกษาวิจัยการพัฒนาสื่อหรือการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่สัมพันธ์กับรูปแบบการเรียนแบบมีส่วนร่วมและแบบร่วมมือ

บรรณานุกรม

- ไกลเลิศ พาสณาโสภณ นิภาวรรณ รัตนานนท์ และพุดตาล มีสรรพวงศ์. “แบบการเรียนของนักศึกษาวิทยาลัยพยาบาลพระปกเกล้า จันทบุรี” วิทยาลัยพยาบาลพระปกเกล้า จันทบุรี สถาบันพระบรมราชชนก สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข, 2547.
- ขจรศักดิ์ สีเสน. “การจัดการศึกษา ต้องสนองความแตกต่างระหว่างบุคคล” วารสารวิชาการ. 5 (มีนาคม 2545) : 12-13
- คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ สำนักงานกฤษฎมนตรี, สำนักงาน. พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ. กรุงเทพมหานคร : บริษัทพริกหวานกราฟฟิค จำกัด, 2542.
- จنگล พูลสวัสดิ์. “รูปแบบการเรียนของนิสิต: ศึกษาเฉพาะกรณีนิสิตสาขาศึกษาศาสตร์ – ศึกษามหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์” วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2541.
- จันทนา พรหมศิริ. “แบบการเรียนของนิสิตมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์” วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2535.
- ฐติณภา ชาวเลิศ. “รูปแบบการเรียนของนิสิต: ศึกษาเฉพาะกรณีนิสิตสาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์” แผนพัฒนาการศึกษา การศาสนา และการวัฒนธรรม ระยะที่ 7 (พ.ศ.2535 – 2539) ของกรมวิชาการ. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์คุรุสภา, 2540.
- คำรง นิมมานพิสุทธิ์. “การศึกษาแบบการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพในวิทยาลัยสังกัดกรมอาชีวศึกษา” กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2535.
- เดวิด นิวบิล และ โรเบิร์ต แคนนอน. เทคนิคการสอนครบวงจร. แปลโดย สุนทร โคตรบรรเทา. กรุงเทพมหานคร : ซีเอ็ดดูเคชั่น จำกัด, 2535.
- เทคโนโลยีราชมงคลพระนคร,มหาวิทยาลัย. รายงานผลการปฏิบัติงาน รองศาสตราจารย์ดวงสุดา เตโชติธ อธิการบดีมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร .โรงพิมพ์ทินส์ ทิม จำกัด,2550.
- นิภา ไชยภูมิ. “การปรับแบบสำรวจรูปแบบการเรียน เพื่อใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ ๓ ในจังหวัดสงขลา” วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2537.

- พงษ์ศักดิ์ เป้นแก้ว. “รูปแบบการเรียนรู้ของนักศึกษาระดับ บัณฑิตศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่” วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2546
- ไพฑูรย์ สีนลารัตน์. “นิสิตนักศึกษากับการเรียนการสอน” นิสิตนักศึกษา หลักการ ปัญหา และ แนวปฏิบัติ. กรุงเทพมหานคร : โอเคชั่นสโตร์, 2525.
- มัณฑรา ธรรมนุศย์. “รูปแบบการเรียนรู้” วารสารวิชาการ. 4 (10) ตุลาคม 2544, หน้า 12-14
- ยงยศ วรณประดิษฐ์. “การศึกษาแนวทางการพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนของนักศึกษา หลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาเทคโนโลยีอุตสาหกรรม สถาบันราชภัฏ พระนคร” วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต สถาบันราชภัฏพระนคร, 2546.
- เยาวภา โชติวิชัย. “แบบการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยครู โปรแกรมวิชาสังคมศึกษา” วิทยานิพนธ์ มหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2534.
- วรภัทร์ ภูเจริญ. การบริหารการเรียนรู้ที่ยึดผู้เรียนเป็นสำคัญ. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพมหานคร : สมาคมส่งเสริมเทคโนโลยี (ไทย – ญี่ปุ่น), 2544.
- วรศักดิ์ ภูวิภาดาพรรณ. การยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลางและการประเมินตามสภาพจริง. พิมพ์ครั้งที่ 2. เชียงใหม่ : The Knowledge Center, 2544.
- วิชาการ, กรม กระทรวงศึกษาธิการ. กลวิธีการจัดการเรียนการสอนที่สอดคล้องกับวิธีการเรียน. กรุงเทพมหานคร : เอกสารกองงานวิจัยทางการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ, 2544.
- สมภพ ภาสบุตร. “เปรียบเทียบปัจจัยที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาระดับ ประกาศนียบัตรวิชาชีพช่างอุตสาหกรรม วิทยาลัยเทคนิคสมุทรสาคร” วิทยานิพนธ์ มหาบัณฑิต สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง, 2541.
- สุพัฒน์ เศรษฐมกุล “แบบการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยเอกชน” วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหา บัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2536.
- สุรศักดิ์ ขอดหาญ. “รูปแบบการเรียนรู้ของนักศึกษา ระดับบัณฑิตศึกษา สถาบันราชภัฏในเขต กรุงเทพมหานคร” วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณ ทหารลาดกระบัง, 2546
- สุวิทย์ มูลคำ และ อรทัย มูลคำ. 19 วิธีการเรียนรู้ : เพื่อพัฒนาความรู้และทักษะ. กรุงเทพมหานคร : ห้างหุ้นส่วนจำกัดรวมพิมพ์, 2545.
- อัจฉรา ธรรมภรณ์. “แบบการเรียน : องค์ประกอบช่วยส่งเสริมประสิทธิภาพการเรียนการสอน” วารสารศึกษาศาสตร์. มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์วิโรฒ 4, 10 (ตุลาคม 2530 – มกราคม 2531): 31-39
- อาภรณ์ ใจเที่ยง หลักการสอน. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : โอ เอส พรินติ้ง เฮ้าท์, 2540.

- อากาศรณ์ ศิริอาคเนย์. “การศึกษาแบบการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาสังคมศึกษาต่างกัน” วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2532.
- Bandt, P.L., N.M.Meara and L.D.Schmidt. **A Time to Learn : A guide to Academic and Personal Effectiveness.** New York : Holt, Rinehart and Winston Inc., 1974.
- Cranstan, C.M. and M.G. Barelay. “A Learner An Analysis Experiment : Cognitive Style Versus Learning Styles in Undergraduate Nursing Education” **Journal of Nursing Education.** 24 (April 1985) : 136 – 138.
- Curry, L. “Patterns of Learning Style Across Selected Medical Specialist” **Educational Psychology.** 11 (November 1991) : 253 – 254.
- Dunn, R., T.B. Bello and P. Brennan. “Learning Style Researchers Define Differences”. **Educational Leadership.** 38 (February 1981) : 372 – 375.
- Durfey, R.J. “Learning Style, Choice of Major, and Preference for Occupational Environment” **Dissertation Abstracts International.** 47 (November 1986) : 1656 – A.
- Friedman P. and R. Alley. “Learning / Teaching Styles : Applying the principles” **Theory into Practice.** 23 (Winter 1984) : 77 – 81.
- Gasha, A., and Reichman, S. Student Learning Styles Questionnaire. Cited in Bergquist, W.H. and Phillips, S.R. **A Handbook for Faculty Development.** P.P. 28 – 44. The Council for the Advancement of Small colleges in Association with the College Center of the Finger Lakes, New York : Dansville Press, Inc., 1975.
- Gibson, J.T. **Psychology for the Classroom.** 2nd ed. New Jersey : Prentice – Hall, Inc., 1976.
- Grout, C.M. “An Assessment of the Relationship Between Teacher Teaching Style and Student Learning style with Relation Academic Achievement and Absentecism of Seniores in Rural High School in North Central Massachusetts”. **Dissertation Abstracts International.** 51 (February 1991) : 2619 – A.
- Horwood, S.E. “The Relationship Between Learning Style and Academic Achievement of International College Students”. **Dissertation Abstracts International.** 53 (August 1992) : 447A.
- Keefe, J.W. “Learning Style”. **Instruction Leadership Handbook.** Reston. Virginia : National Association of Secondary School Principals, 1984.

Page, G.T., Thomas, J.B., and Marshall, A.R. **International Dictionary of Education.**

Great Britain : The Anchor Press Ltd., 1977.

Smith, L.H. and J.S. Renzulli. "Learning Style Preference : A Practical Approach for Classroom

Teachers." **Theory into Practice.** 23 (Winter 1984) : 44 – 49.

Torgrude. Z.M. "Personal Styles, Educational Characteristics and Career Experiences Associated

with Adult Learner Styles in Social Work Education" **Dissertation Abstracts**

International. 41 (October 1980) : 1435 – A.

ภาคผนวก ก.

หนังสือเชิญผู้ทรงคุณวุฒิ

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร โทร 02-282-9101

ที่ _____ วันที่ 9 สิงหาคม 2550

เรื่อง ขอกความอนุเคราะห์ตรวจแบบสอบถาม

เรียน รศ.ดร.นवलจิตต์ ชาวศิริพิงศ์

สิ่งที่ส่งมาด้วย เอกสารฉบับที่ 1 โครงร่างงานวิจัยเรื่อง รูปแบบการเรียนที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
ของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร
เอกสารฉบับที่ 2 แบบสอบถามเรื่อง รูปแบบการเรียนที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
ของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร
ด้วยดิฉัน นางวิไลลักษณ์ ตางาม และผู้ร่วมวิจัยได้รับอนุมัติงานวิจัยเรื่อง รูปแบบการเรียนที่
มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ตามรายละเอียด
ในเอกสารฉบับที่ 1 และมีแบบสอบถามที่จะใช้เป็นเครื่องมือสอบถาม ดังรายละเอียดในเอกสารฉบับที่ 2
คณะผู้วิจัยจึงใคร่ขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณาตรวจสอบแบบสอบถามที่จะใช้
ในการวิจัยครั้งนี้

จึงเรียนมาเพื่อขอกความอนุเคราะห์และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(นางวิไลลักษณ์ ตางาม)

คณะศิลปศาสตร์

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร โทร 02-282-9101

ที่

วันที่ 9 สิงหาคม 2550

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์ตรวจสอบถาม

เรียน ผศ.ดร.นิตยา สำเร็จผล

สิ่งที่ส่งมาด้วย เอกสารฉบับที่ 1 โครงร่างงานวิจัยเรื่อง รูปแบบการเรียนที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
ของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

เอกสารฉบับที่ 2 แบบสอบถามเรื่อง รูปแบบการเรียนที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
ของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

ด้วยดิฉัน นางวิไลลักษณ์ ตางาม และผู้ร่วมวิจัยได้รับอนุมัติงานวิจัยเรื่อง รูปแบบการเรียนที่
มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ตามรายละเอียด
ในเอกสารฉบับที่ 1 และมีแบบสอบถามที่จะใช้เป็นเครื่องมือสอบถาม ดังรายละเอียดในเอกสารฉบับที่ 2
คณะผู้วิจัยจึงใคร่ขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณาตรวจสอบแบบสอบถามที่จะใช้
ในการวิจัยครั้งนี้

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(นางวิไลลักษณ์ ตางาม)

คณะศิลปศาสตร์

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร โทร 02-282-9101

ที่

วันที่

9 สิงหาคม 2550

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์ตรวจสอบแบบสอบถาม

เรียน อาจารย์จินตนา จินดารัตน์

สิ่งที่ส่งมาด้วย เอกสารฉบับที่ 1 โครงร่างงานวิจัยเรื่อง รูปแบบการเรียนที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
ของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร
เอกสารฉบับที่ 2 แบบสอบถามเรื่อง รูปแบบการเรียนที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
ของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร
ด้วยดิฉัน นางวิไลลักษณ์ ตางาม และผู้ร่วมวิจัยได้รับอนุมัติงานวิจัยเรื่อง รูปแบบการเรียนที่มี
ผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ตามรายละเอียดใน
เอกสารฉบับที่ 1 และมีแบบสอบถามเรื่องที่จะใช้เป็นเครื่องมือสอบถาม ดังรายละเอียดในเอกสารฉบับที่ 2
คณะผู้วิจัยจึงใคร่ขอเรียนเชิญท่านผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณาตรวจสอบแบบสอบถามที่จะใช้ในการ
การวิจัยครั้งนี้

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(นางวิไลลักษณ์ ตางาม)

คณะศิลปศาสตร์

ภาคผนวก ข.

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

แบบสอบถาม

เรื่อง

รูปแบบการเรียนรู้ที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

คำชี้แจง

1. แบบสอบถามนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษารูปแบบการเรียนรู้ของนักศึกษาปริญญาตรีชั้นปีที่ 4 ภาคปกติ เพื่อเป็นข้อมูลสำหรับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพ ตลอดจนเป็นข้อมูลพื้นฐานสำหรับการวิจัยต่อไป

2. แบบสอบถาม แบ่งออกเป็น 2 ตอน

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของนักศึกษา จำนวน 4 ข้อ

ตอนที่ 2 ความคิดเห็นเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนรู้ของนักศึกษา จำนวน 60 ข้อ

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของนักศึกษา

1. นักศึกษาเพศ ชาย หญิง

2. คณะ
- คณะศิลปศาสตร์
 - คณะบริหารธุรกิจ
 - คณะอุตสาหกรรมสิ่งทอและออกแบบแฟชั่น
 - คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์
 - คณะเทคโนโลยีสื่อสารมวลชน
 - คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์และการออกแบบ

3. คะแนนเฉลี่ยเฉพาะภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2549

คะแนนเฉลี่ยสะสม

4. คะแนนเฉลี่ยสะสม ตั้งแต่ชั้นปีที่ 1 ถึง ชั้นปีที่ 3

คะแนนเฉลี่ยสะสม

ตอนที่ 2 ความคิดเห็นเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนของนักศึกษา

โปรดทำเครื่องหมาย (/) ลงในช่องตารางท้ายข้อความที่ตรงกับข้อเท็จจริงของท่าน โดยแต่ละช่องมีความหมาย ดังนี้

- 5 หมายถึง มากที่สุด
 4 หมายถึง มาก
 3 หมายถึง ปานกลาง
 2 หมายถึง น้อย
 1 หมายถึง น้อยที่สุด

ข้อความ	5	4	3	2	1
1. ข้าพเจ้าสนใจการเรียนในลักษณะที่ต้องค้นคว้าด้วยตนเอง มากกว่าการนั่งฟังในชั้นเรียน					
2. ข้าพเจ้าชอบทำกิจกรรมตามที่อาจารย์กำหนดให้มากกว่าให้ข้าพเจ้าคิดเอง					
3. ข้าพเจ้ารู้สึกว่าคุณบังคับให้ข้าพเจ้าเรียนมากกว่าที่อยากจะเข้าเรียนเอง					
4. ข้าพเจ้าคิดว่า ความคิดเห็นของเพื่อนช่วยให้ข้าพเจ้าเข้าใจเนื้อหาวิชาที่เรียนได้ดียิ่งขึ้น					
5. ข้าพเจ้าพยายามเข้าไปมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนวิชาต่าง ๆ ให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้					
6. ข้าพเจ้าชอบให้นักศึกษาค้นคว้า รับรู้ เมื่อข้าพเจ้าได้คะแนนดี					
7. ข้าพเจ้าสนใจศึกษาในสิ่งที่ข้าพเจ้าเห็นว่าสำคัญ โดยไม่จำเป็นต้องให้อาจารย์หรือใครมาคอยบอก					
8. ข้าพเจ้าชอบข้อสอบที่ออกตรงตามเนื้อหาในตำรา					
9. เมื่อข้าพเจ้าไม่เข้าใจเนื้อหาตอนใด ข้าพเจ้าจะเลิกสนใจเนื้อหาหน้านั้น					
10. ข้าพเจ้าคิดว่านักศึกษาสามารถจะเรียนรู้จากการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นได้นอกเหนือจากการเรียนรู้จากการฟังอาจารย์บรรยาย					
11. ข้าพเจ้าได้รับความรู้มาก จากการเข้าร่วมกิจกรรมในชั้นเรียน					
12. ข้าพเจ้าคิดว่า บางครั้งจำเป็นต้องเอาเปรียบเพื่อน ๆ บ้าง เพื่อให้ได้คะแนนดี					
13. ข้าพเจ้ามีความมั่นใจในความสามารถของตนเองที่จะเรียนรู้เนื้อหาสาระที่สำคัญของรายวิชาด้วยตนเอง					
14. ข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่า ข้อมูลและเนื้อหาสาระที่นำเสนอในตำราและคำบรรยายของอาจารย์เป็นสิ่งที่ถูกต้อง					
15. ข้าพเจ้าเรียนเพียงแค่นี้ให้ได้ผ่านในแต่ละวิชาเท่านั้น					
16. ข้าพเจ้าชอบดูหนังสือร่วมกับเพื่อน ๆ มากกว่าดูคนเดียวเงียบ ๆ					

ข้อความ	5	4	3	2	1
17. ข้าพเจ้ารู้สึกว่าการกิจกรรมต่าง ๆ ในชั้นเรียนน่าสนใจ					
18. ข้าพเจ้าชอบแข่งขันกับคนอื่น ๆ ในชั้น เพื่อให้ได้คะแนนดี					
19. ข้าพเจ้าชอบศึกษาค้นคว้าเนื้อหาวิชาที่เรียนด้วยตนเอง ก่อนที่อาจารย์จะบรรยาย					
20. ก่อนลงมือทำงานเกี่ยวกับวิชาที่เรียน ข้าพเจ้าพยายามที่จะให้อาจารย์ผู้สอนเห็นชอบด้วยเสมอ					
21. ข้าพเจ้ารู้สึกว่าการกิจกรรมในชั้นเรียนน่าเบื่อหน่าย					
22. ข้าพเจ้าคิดว่านักศึกษาคควรได้รับการสนับสนุนให้ทำงานร่วมกัน มากขึ้น					
23. ข้าพเจ้าทำงานที่ได้รับมอบหมายจากอาจารย์ให้เรียบร้อย ก่อนที่จะคิดทำเรื่องอื่น ๆ ที่ข้าพเจ้าสนใจ					
24. ข้าพเจ้าชอบให้อาจารย์สนใจข้าพเจ้ามากกว่าคนอื่น ๆ					
25. ข้าพเจ้าไม่ชอบลักษณะชั้นเรียน ที่มีกำหนดกฎเกณฑ์ซับซ้อน					
26. ข้าพเจ้าคิดว่า อาจารย์เป็นผู้ตัดสินได้ดีที่สุดว่าอะไรเป็นสิ่งสำคัญที่สุดที่ควรเรียนรู้ในรายวิชานั้น ๆ					
27. ข้าพเจ้าไม่รู้สึกลัวขาดอะไรไป ถ้าไม่ได้เข้าชั้นเรียน					
28. ข้าพเจ้าไม่ชอบทำงานที่ได้รับมอบหมายจากอาจารย์ ตามลำพัง					
29. ข้าพเจ้ากระตือรือร้นที่จะเรียนรู้เนื้อหาต่าง ๆ ที่สอนในชั้นเรียน					
30. ข้าพเจ้าคิดว่า การที่จะเรียนได้ผลดีในรายวิชานั้น ๆ ข้าพเจ้าต้องแข่งขันกับเพื่อน ๆ					
31. ข้าพเจ้าชอบทำงานที่อาจารย์มอบหมายด้วยตนเองเพราะมีความคล่องตัวมากกว่าทำเป็นกลุ่ม					
32. ข้าพเจ้าพยายามทำงานที่ได้รับมอบหมายอย่างดีที่สุด ตามวิธีการที่อาจารย์บอก					
33. ข้าพเจ้าเรียนเพียงเพื่อให้ได้รับปริญญาบัตร					
34. ข้าพเจ้าชอบทำรายงานเป็นกลุ่ม มากกว่าการทำรายงานตามลำพัง					
35. ข้าพเจ้าจะตั้งใจทำงานที่ได้รับมอบหมายในวิชาที่เรียน ไม่ว่าจะงานนั้นจะตรงกับความสนใจของข้าพเจ้าหรือไม่					

ข้อความ	5	4	3	2	1
36. ข้าพเจ้าจะต้องแข่งขันกับคนอื่น ๆ เพื่อให้ทุกคนยอมรับความคิดของข้าพเจ้า					
37. ข้าพเจ้าชอบทำงานที่ได้รับมอบหมายตามวิธีการของตนเอง โดยไม่จำเป็นต้องตรวจสอบกับคนอื่น ๆ ว่าเขาใช้วิธีใด					
38. ข้าพเจ้ารู้สึกว่าจะสามารถที่จะเรียนรู้สิ่งที่เป็นสาระสำคัญได้ โดยการปฏิบัติตามที่อาจารย์บอก					
39. ข้าพเจ้าชอบเลือกที่นั่งที่อาจารย์ไม่สังเกตเห็นข้าพเจ้า					
40. ข้าพเจ้าชอบบรรยากาศการเรียนการสอนที่นักศึกษาสามารถบอกอาจารย์ถึงข้อบกพร่องของการเรียนการสอนได้					
41. ข้าพเจ้าได้รับประโยชน์จากการเข้าชั้นเรียน					
42. ข้าพเจ้าชอบที่จะตอบคำถาม หรือแก้ปัญหาได้ก่อนคนอื่น ๆ ในชั้นเรียน					
43. ข้าพเจ้ารู้สึกว่าการทำงานที่อาจารย์ให้งานมากเกินไป จะทำให้ถูกปิดกั้นการพัฒนาความคิดของตนเอง					
44. ข้าพเจ้าคิดว่าไม่มีความจำเป็นต้องเรียนรู้สิ่งใด ๆ เพิ่มเติมในรายวิชานอกเหนือไปจากตำราหรือคำบรรยาย					
45. ข้าพเจ้าไม่ชอบให้อาจารย์เรียกให้ข้าพเจ้าตอบคำถาม					
46. ข้าพเจ้าชอบรายวิชาที่เปิดโอกาสให้มีการอภิปราย เนื้อหาสาระของวิชาได้					
47. ข้าพเจ้าเลือกที่นั่งที่แน่ใจว่า ได้ยินอาจารย์พูดและเห็นสิ่งที่อาจารย์เขียนชัดเจน					
48. ข้าพเจ้าคิดว่าเป็นการเสียเปรียบเพื่อน ถ้ายอมให้เพื่อนยืมสมุดจดคำบรรยาย					
49. ข้าพเจ้าชอบรายวิชาที่อาจารย์อนุญาตให้เลือกหัวข้อที่นักศึกษาสนใจได้เอง					
50. ข้าพเจ้าคิดว่าเนื้อหาสาระในตำราและคำบรรยายของอาจารย์ เป็นสิ่งที่ถูกต้องเสมอ					
51. ข้าพเจ้าสนใจศึกษาเนื้อหาวิชาในสิ่งที่สำคัญ โดยไม่จำเป็นต้องให้อาจารย์ชี้แนะว่าสิ่งใดสำคัญ					
52. ข้าพเจ้าคิดว่า การเรียนรู้จะเป็นความพยายามร่วมมือกันระหว่างอาจารย์และนักศึกษา					

ข้อความ	5	4	3	2	1
53. ข้าพเจ้าจะซักถามสิ่งที่อาจารย์อธิบาย จนกว่าจะรู้สึกเข้าใจ เนื้อหาสาระนั้นแล้ว					
54. ข้าพเจ้าอยากรู้ว่านักศึกษาคนอื่น ๆ ทำข้อสอบได้ดีกว่าข้าพเจ้าหรือไม่					
55. ข้าพเจ้าคิดว่าอาจารย์ควรที่จะเปิดโอกาสให้นักศึกษาทำงานในสิ่งที่ตนสนใจมากที่สุด					
56. ข้าพเจ้าพยายามอย่างดีที่สุดที่จะจดบันทึกทุกคำพูดของอาจารย์ ไว้ใช้ในการสอบ					
57. ข้าพเจ้าชอบเรียนวิชาที่ได้คะแนนดี โดยวิธีการเรียนที่ง่าย ๆ					
58. ข้าพเจ้าพยายามช่วยคนอื่น ๆ เมื่อเห็นว่าเขามีปัญหาไม่เข้าใจเนื้อหาที่เรียน					
59. ข้าพเจ้าจะเข้าร่วมกิจกรรมในชั้นเรียนให้มากที่สุดเท่าที่สามารถทำได้					
60. ข้าพเจ้าจะพยายามทำงานที่ได้รับมอบหมายให้ดีกว่าคนอื่น ๆ เสมอ					

